

ພຣະທຳໂຢເອນ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກເຊວັນທ໌ເດ ແອດເວນຕິສ ແຫ່ງລາໂອດິກຍ - ເລກທີສິບເຈັດ

Jeff Pippenger

2025-12-23

ເລກສິບເຈັດ

ພວກເຮົາໄດ້ບົດບົດຄວາມກ່ອນໜ້ານີ້ໄດ້ດ້ວຍການພິຈາລະນາທີ່ຍິ່ງບໍ່ສົນສຸດກ່ຽວກັບຄຳພະຍາກອນຂອງ Abram ແລະ Paul, ວ່າ "ບັນທັດຕ່ຳບັນທັດ" ໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດໄລຍະເວລາ 430 ປີ, ອັນປະກອບດ້ວຍ 30 ປີຕາມດ້ວຍ 400 ປີ. ຂ້າພະເຈົ້າຄາດວ່າ ອາດຈະມີບາງຄົນໃນແອດວິງທາງເທວະວິທະຍາທີ່ເຫັນ 30 ປີນັ້ນເປັນໄລຍະເວລາທີ່ຕາມຫຼັງ 400 ປີ, ແຕ່ເມື່ອກ່າວເຖິງໂດຍທົ່ວໄປ 30 ປີນັ້ນຖືກຈັດໄວ້ໃນຕອນເລີ່ມຂອງໄລຍະເວລາ. ມັນແມ່ນ 400 ຕາມດ້ວຍ 30, ຫຼື 30 ຕາມດ້ວຍ 400? ມັນແມ່ນ 30 ຕາມດ້ວຍ 400, ເພາະມີພະຍານຫຼາຍປະການເພື່ອສະຖາປະນາໄລຍະເວລາ 30 ປີ, ຊຶ່ງເຊື່ອມຕໍ່ກັບ ແລະຖືກຕາມດ້ວຍ ໄລຍະພະຍາກອນທີ່ສອງ.

ໂຢເຊັບມີອາຍຸສາມສິບປີເມື່ອລາວເລີ່ມຮັບໃຊ້ຕໍ່ໜ້າຟາໂຣໃນ ປະຖົມມະການ 41:46. ແລ້ວກໍ່ເລີ່ມຕົ້ນເຈັດປີແຫ່ງຄວາມອຸດົມສົມບູນ, ຊຶ່ງຕໍ່ມາມາດິຈັດປີແຫ່ງຄວາມອຶດຢາກຕາມມາ. ໂຢເຊັບ, ໃນຖານະເປັນແບບຢ່າງຂອງພຣະຄຣິດ, ເມື່ອມີອາຍຸສາມສິບປີໄດ້ຖືກຕິດຕາມດ້ວຍສອງຊ່ວງເວລາຂອງ 2520 ວັນ. ເມື່ອພຣະຄຣິດມີອາຍຸສາມສິບປີ, ກໍ່ມີສອງຊ່ວງເວລາຂອງ 1260 ຕາມມາ, ຊຶ່ງເມື່ອລວມກັນແລ້ວເປັນ 2520; ແລະສິ່ງໃນທາງກັບກັນກໍ່ເຊື່ອມໂຍງກັບເຈັດກາລະຢູ່ເໜືອສອງອານາຈັກ.

ດາວິດມີອາຍຸສາມສິບປີເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດ, ແລະພຣະອົງໄດ້ປົກຄອງຢູ່ສີ່ສິບປີດັ່ງທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນ 2 Samuel 5:4. ດາວິດເປັນແບບລ່ວງໜ້າຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະເມື່ອພຣະຄຣິດມີອາຍຸສາມສິບປີ ພຣະອົງກໍ່ໄດ້ຮັບບັບຕີສະມາ ແລະຈາກນັ້ນຖືກນຳເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານເປັນເວລາສີ່ສິບວັນ, ແລ້ວພາຍຫຼັງການຟື້ນຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງການຮັບບັບຕີສະມາຂອງພຣະອົງເປັນແບບລ່ວງໜ້າເຖິງສິ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງໄດ້ປະທັບຢູ່ແລະສັງສອນພວກສາວົກດ້ວຍພຣະອົງເອງເປັນເວລາສີ່ສິບວັນ. ທີ່ມີກາງແຂນ, ການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຖືກເລືອນອອກໄປດ້ວຍພຣະເມດຕາເປັນເວລາສີ່ສິບປີເພື່ອຂະໜານຄູ່ກັບສີ່ສິບປີ ແຫ່ງການຕາຍໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງປະຫວັດສັນຍາຂອງພວກເຂົາ.

ເອເຊກີເອນມີອາຍຸສາມສິບປີເມື່ອທ່ານໄດ້ຮັບການເອົາໃຫ້ເປັນສາດສະດາໃນ Ezekiel 1:1. ໃນເວລານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ໃຊ້ເວລາເພື່ອກ່າວເຖິງໄລຍະເວລາທີ່ຕິດຕາມມາຫຼັງຈາກປີທີ່ສາມສິບຂອງເອເຊກີເອນ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະແຊກບົດສະຫຼຸບໂດຍຫຍໍ້ຈາກ AI ກ່ຽວກັບຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບແລ້ວວ່າ ພາລະກິດຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຍາວນານເທົ່າໃດ. "ຄຳພະຍາກອນຂອງເອເຊກີເອນເປັນບັນດາຄຳພະຍາກອນທີ່ກຳນົດວັນເວລາໄວ້ຢ່າງແມ່ນຍາກທີ່ສຸດບາງສ່ວນໃນພຣະຄຳພີເດີມ ໂດຍມີວັນທີ່ສະເພາະ 13 ຄັ້ງຕະຫຼອດທົ່ວປີມ. ທັງໝົດນີ້ຖືກນັບໂດຍເລີ່ມຈາກປີແຫ່ງການຖືກເປະເທດຂອງ Jehoiachin (597 BCE ເປັນປີທີ 1), ຊຶ່ງໃຫ້ກັບລາດັບເວລາທີ່ຊັດເຈນກວມເອົາປະມານ 22 ປີ."

ພຣະເຢຊູມີພຣະຊົນມາຍຸສາມສິບປີເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຮັບບັບຕີສະມາ ແລະຕໍ່ມາພຣະອົງໄດ້ຍືນຍັນພັນທະສັນຍາກັບຄືນເປັນອັນຫຼາຍ ເປັນເວລາໜຶ່ງອາທິດ.

ອັນຕິຄຣິດຖືກຄອບງຳໂດຍແບບແຜນຂອງພຣະຄຣິດໃນທາງພະຍາກອນ, ແລະດັ່ງທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ມີເວລາສາມສິບປີໃນການຕຽມພ້ອມເພື່ອຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຖານະມະຫາປະໂລຫິດແຫ່ງສະຫວັນ,

ໄລຍະເວລາສາມສິບປີແຫ່ງການຕຽມພ້ອມຕາມຄໍາພະຍາກອນ ທີ່ຖືກລະບຸໄວ້ສໍາລັບອັນຕິຄຣິດ ແມ່ນນັບຈາກການຍົກເລີກ “ການຖວາຍປະຈຳວັນ” ໃນປີ 508 ໄປຈົນເຖິງປີ 538. ເມື່ອລະບົບສັນຕະປາປາໄດ້ຮັບອຳນາດໃນຖານະມະຫາປະໂລຫິດບອມແບງ, ດັ່ງທີ່ພຣະຄຣິດຊົງໄດ້ຮັບການເຈົ້າດ້ວຍລົດອຳນາດໃນການບັບຕີສະມາຊາຍພຣະອົງ, ເພາະວ່າ 1260 ປີແຫ່ງຄວາມມັດຂອງລະບົບສັນຕະປາປາ ຈະຂະໜານກັນກັບ 1260 ວັນແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງບໍລິສຸດຂອງພຣະຄຣິດ ນັບແຕ່ການບັບຕີສະມາຊາຍພຣະອົງຈົນເຖິງໄມ້ກ້າງແຂນ, ຊຶ່ງສອດຄ່ອງກັບບາດແຜເຖິງຕາຍຂອງລະບົບສັນຕະປາປາໃນປີ 1798.

ບໍ່ມີຍຸກສອງຕອນໃດໆໃນບັນດາຍຸກກ່ອນໜ້ານີ້ທີ່ໄດ້ມີຕົ້ນດ້ວຍລະຍະ 30 ປີ ຈະເກີດຂຶ້ນກ່ອນກ່າວທໍາອິດຂອງອັບຣາມໃນຂະບວນການພັນທະສັນຍາສາມຂັ້ນຂອງລາວ. ດັ່ງນັ້ນ ຂອງອັບຣາມຈຶ່ງເປັນອັນທໍາອິດທີ່ຖືກກ່າວເຖິງ ແມ່ນແຕ່ມັນຈະເປັນໄດ້ພຽງແຕ່ໃນລັກສະນະນັ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ມັນໄດ້ຮັບການຍືນຍັນໂດຍຄໍາພະຍາຍາມຄົງທຶນຂອງໂບໂລ. ເມື່ອໂບໂລໄດ້ຂຽນຖອຍຄໍາຂອງລາວ ຄໍາພະຍາກອນ 400 ປີກໍໄດ້ກ້າຍເປັນຄໍາພະຍາກອນ 430 ປີ ຊຶ່ງມີ 30 ປີທໍາອິດຖືກແຍກໄວ້ຕ່າງຫາກຈາກຊ່ວງເວລາສຸດທ້າຍ.

ຂໍ້ພະເຈົ້າຂໍຍືນຍັນໂດຍອີງໃສ່ພຣະລັກສະນະຂອງພຣະຄຣິດ, ດັ່ງທີ່ຊົງຖືກສະແດງໄວ້ວ່າເປັນອັນພາດລະໂອເມກາ, ວ່າໃນຂະບວນການແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງໜຶ່ງແສນສິໝີນີ້ສິໝີນຄົນ, ຜູ້ຊົງເປັນໂອເມກາຕໍ່ຄໍາພະຍາກອນສອງຊັ້ນຂອງ Abram ແລະ Paul ກ່ຽວກັບສາມສິບປີ—ຕາມມາດຕ້ອນສື່ອ້ຍປີ—ຈະຕ້ອງມີສິ່ງຂະໜານຂອງມັນໃນໂອເມກາຂອງປະຫວັດສາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາ, ຊຶ່ງກໍຄືປະຫວັດສາດແຫ່ງການປະທັບຕາໜຶ່ງແສນສິໝີນສິໝີນຄົນ. ຊ່ວງເວລາສາມສິບປີໜຶ່ງ, ຕາມມາດຕ້ອນອີກຊ່ວງເວລາໜຶ່ງທີ່ແຍກອອກຢ່າງຊັດເຈນ, ຈະຕ້ອງສໍາເລັດບັນລຸໃນລັກສະນະທີ່ບໍ່ໄດ້ນຳໃຊ້ເວລາ, ແຕ່ກໍສໍາເລັດຄໍາພະຍາກອນຮາກຖານ 430 ປີຂອງ Abram. ມັນຈະເປັນການດີຫາກທ່ານອ່ານຂໍ້ຄວາມກ່ອນໜ້ານີ້ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ, ແລ້ວຈຶ່ງກັບມາຍັງຈຸດນີ້ແລະດຳເນີນຕໍ່ໄປ.

ພຣະເຢຊູ ໂຢເຊັບ, ດາວິດ ແລະ ເອເຊກຽນ ລ້ວນແຕ່ໄດ້ຜ່ານໄລຍະການຕຽມພ້ອມສາມສິບປີ ສໍາລັບພຣະກິດງານໜຶ່ງທີ່ຈະເປັນແບບຢ່າງແທນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍ. ເອເຊກຽນຜູ້ເປັນສາດສະດາ, ໂຢເຊັບຜູ້ເປັນແບບຢ່າງຂອງພຣະຄຣິດຜູ້ຊົງເປັນບຸໂຮຫິດ, ແລະ ດາວິດຜູ້ເປັນກະສັດ. ມີສັນຍະລັກສີປະການ, ແຕ່ໜຶ່ງໃນບັນດາສັນຍະລັກນັ້ນຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງມະຫາບຸໂຮຫິດໃນສະຫວັນ ມີທັງຕົວແທນມະນຸດ ແລະ ຕົວແທນອັນທົບ. ພະຍານທັງສິ້ນລ້ວນແຕ່ສອດຄ່ອງກັບສາມສິບປີຂອງອັບຣາມ ຕາມດ້ວຍໄລຍະເວລາແຫ່ງຄໍາພະຍາກອນ.

ປະລະປັກຂອງພຣະຄຣິດໄດ້ມີການຕຽມພ້ອມຢູ່ເປັນເວລາສາມສິບປີ, ແລ້ວໄດ້ຮັບອຳນາດຢູ່ເປັນເວລາ 1260 ປີ ຈົນກວ່ານາງຈະໄດ້ຮັບຄວາມຕາຍຄັ້ງທໍາອິດຂອງນາງໃນປີ 1798. ນາງເປັນສັນຍາລັກຂອງຄວາມຕາຍຄັ້ງທີສອງ, ເພາະນາງຈະຕາຍອີກເມື່ອເວລາແຫ່ງການພິສູດສິ້ນສຸດລົງ. ຄວາມຕາຍຄັ້ງທີສອງແມ່ນຄວາມຕາຍນິລັນດອນ. ພວກເຮົາຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຜູ້ຊົງຄົນພຣະຊົນແລ້ວ, ເພາະພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ຕາຍໄປຕະຫຼອດນິລັນດອນ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຕາຍໃນຄວາມຕາຍຄັ້ງທີສອງ. ເມື່ອບາດແຜແຫ່ງຄວາມຕາຍຂອງອຳນາດສັນຕະປາປາໄດ້ຖືກຮັກສາໃຫ້ຫາຍດີ, ພຣະນິມິດບົດທີ່ສືບສາມຊື່ບອກວ່ານາງຈະປົກຄອງອີກເປັນເວລາ 42 ເດືອນ, ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງໄລຍະເວລາແຫ່ງຄໍາພະຍາກອນ ໂດຍບໍ່ມີອີງປະກອບດ້ານເວລາ.

ເມື່ອນາງຖືກໃຫ້ເປັນຄົນຊີວິດໃໝ່ໃນເວລາແຫ່ງກົດໝາຍວັນອາທິດ, ກອງທັບທີ່ຕໍ່ຕ້ານວຽກງານຂອງນາງ ຄືຜູ້ທີ່ຖືກໃຫ້ເປັນຄົນຊີວິດໃໝ່ໃນຕອນທ້າຍຂອງສາມວັນເຄື່ອງຕາມພຣະນິມິດບົດທີ່ສືບເອັດ.

ອຳນາດສອງຝ່າຍທຶກິກໃຫ້ເປັນຄົນຊີວິດໃໝ່, ທັງສອງລ້ວນເປັນທຸງສັນຍານ,
ອັນໜຶ່ງແຫ່ງວັນຊະບາໂຕວັນທິຈັດ
ແລະອີກອັນໜຶ່ງແຫ່ງດວງອາທິດ—ກາຍເປັນຈຸດອ້າງອີງສຳລັບໂລກທັງໝົດ,
ເມື່ອມະນຸດຊາດກຳລັງເຮັດການເລືອກຄັ້ງສຸດທ້າຍສຳລັບຊີວິດຫຼືຄວາມຕາຍ.

ໃນເວລາແຫ່ງກົດໝາຍວັນອາທິດ, ອັນຕົຣະຄິດ, ຜູ້ຊົງກຳລັງສັດຮ້າຍນັ້ນ,
ຈະເປັນຕົວແທນຂອງສະຫະພັນສາມປະການຄື ມັງກອນ, ຕົນນາງເອງ (ຄຣິສັດຮ້າຍ), ແລະຜູ້ພະຍາກອນປອມ.
ອຳນາດທັງສາມນັ້ນຈະຮ່ວມກັນຕໍ່ຕ້ານຄຣິດຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງຈະຖືກຍົກຂຶ້ນໃຫ້ສັງກວ່າພູທັງປວງ.
ຄຣິດຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີໃຊ້ຊະນະນັ້ນມີເວລາກະກຽມສາມສົບປີ, ບໍ່ແມ່ນສາມສົບປີຕາມຕົວອັກສອນ,
ແຕ່ເປັນໄລຍະເວລາຝ່າຍຄຳພະຍາກອນທຶກິກສະຖາປະນາໄວ້ ແລະມີເວລາສາມສົບປີຕິດຢູ່ກັບມັນ,
ແລະຍັງຄົງມີຜົນບັງຄັບໃນຖານະຄຳພະຍາກອນແມ່ນແຕ່ຫຼັງຈາກຄຳສັ່ງໃນປີ 1844,
ອັນເປັນການຊີ້ບອກວ່າການນຳໃຊ້ເວລາຕາມຄຳພະຍາກອນບໍ່ມີຄວາມຊອບທຳອີກຕໍ່ໄປ.
ເປັນເລື່ອງງ່າຍທີ່ຈະເຫັນວ່າ

ສາມສົບປີນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງໄລຍະເວລາແຫ່ງການກະກຽມສຳລັບຜູ້ພະຍາກອນ, ປະໂລຫິດ, ແລະກະສັດ,
ຜູ້ຊົງໃນຖານະຄຣິດຕະຈັກທີ່ມີໃຊ້ຊະນະຈະເປັນຕົວແທນຂອງອານາຈັກແຫ່ງພຣະສິດ.
ພະຍານທັງສິ້ນຂອງເອເຊກຽນ, ພຣະຄຣິດ, ໂຢເຊັບ, ແລະດາວິດ
ເປັນຕົວແທນແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນໄລຍະເວລາດຽວກັນທີ່ສັນຕະປາປາ
ແລະສະຫະພັນສາມປະການກຳລັງນຳໂລກໄປສູ່ອາມາເກດດອນ.

ຄຣິສຕະຈັກຜູ້ມີໃຊ້ຊະນະຈະຖືກຍົກຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ກົດໝາຍວັນອາທິດຖືກປະກາດໃຊ້ໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ
ແລະຕາມຄຳພະຍານຂອງພຣະຄຳເຢເຣີມແລະພຣະຄຳເຟໂຮ໌ ປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາ
ຜູ້ຊົງເປັນໜຶ່ງແສນສີໝົນສີຟ້າ ຈະກາຍເປັນອານາຈັກແຫ່ງບໍ່ໂຮຫິດ.

ທ່ານທັງຫຼາຍກະຊົນກັນ ເປັນດັ່ງກ່ອນຫົນທົນຊີວິດ ກຳລັງຖືກສ້າງຂຶ້ນເປັນເຮືອນຝ່າຍວິນຍານ
ເປັນບໍ່ໂຮຫິດບໍລິສຸດ ເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງບຸຊາຝ່າຍວິນຍານ
ອັນເປັນທີ່ຊອບພຣະໄທແກ່ພຣະເຈົ້າໂດຍພຣະເຢຊູຄຣິດ. 1 ເປໂຕ 2:5

ພວກປະໂລຫິດຕ້ອງມີອາຍຸສາມສົບປີເມື່ອເຂົ້າເລີ່ມຮັບໃຊ້ໃນພຣະວິຫານ
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີຊ່ວງເວລາໜຶ່ງກ່ອນກົດໝາຍວັນອາທິດ
ຊຶ່ງໃນນັ້ນລະບົບປະໂລຫິດໜຶ່ງຖືກຕຽມໄວ້ເພື່ອຮັບໃຊ້ເປັນຖວາຍເຂົ້າກຳແຮງແຫ່ງການໂບກ. ພວກປະໂລຫິດ
ຜູ້ຊົງແມ່ນໜຶ່ງແສນສີໝົນສີຟ້າ
ຖືກນຳສະເໜີເປັນຊາວເລວໃນຂະບວນການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດທີ່ສຳເລັດໂດຍຜູ້ສັ່ງຂ່າວແຫ່ງພັນທະສັນຍາ.
ມີຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ນຳໄປສູ່ກົດໝາຍວັນອາທິດ ຊຶ່ງໃນນັ້ນຂະບວນການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດໄດ້ຕຽມ
ພາລະກົດທຶກິກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດໄວ້ສຳລັບຊ່ວງເວລາແຫ່ງພັນທະສັນຍາ.
ການຕຽມນັ້ນສຸດລົງໃນເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດ
ດັ່ງນັ້ນໄລຍະສາມສົບຈຶ່ງເປັນຕົວແທນແຫ່ງການຕຽມພວກປະໂລຫິດ
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງສອດຄ້ອງກັບອາຍຸທີ່ກຳນົດໄວ້ສຳລັບປະໂລຫິດ.
ພຣະຄຣິດໃນຖານະມະຫາປະໂລຫິດໄດ້ເລີ່ມພາລະກົດຂອງພຣະອົງເມື່ອມີອາຍຸ 30 ປີ
ແລະເນື່ອງຈາກໂຢເຊັບເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງພຣະຄຣິດ
ລາວກໍໄດ້ເລີ່ມການຮັບໃຊ້ຂອງລາວເມື່ອມີອາຍຸສາມສົບປີເຊັ່ນກັນ.
ພຣະຄຣິດຈອມປອມໄດ້ຢູ່ໃນການຕຽມເປັນເວລາ 30 ປີ ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງມີພະຍານສາມປະການວ່າ
ໄລຍະເວລາ 30 ປີເປັນຕົວແທນແຫ່ງການຕຽມລະບົບປະໂລຫິດ.

“ວິກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຢູ່ໃກ້ເຂົ້າມານັ້ນຈະຄັດອອກບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງ ແລະ ພຣະອົງຈະຊົງມີຄະນະຜູ້ຮັບໃຊ້ອັນບໍ່ລົບລຽນ, ແທ້ຈິງ, ທີ່ໄດ້ຮັບການຊໍາລະໃຫ້ບໍ່ລົບລຽນ ຊຶ່ງຖືກຕຽມໄວ້ສໍາລັບຜົນປາຍລະດູ.” Selected Messages, book 3, 385.

ຊີເຮເຕີໄວທ໌ສອນຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ຄຣິດຈັກບໍ່ລົບລຽນ, ພຣະວິນຍານແຫ່ງຄໍາພະຍາກອນກໍຈະກະທຳການຢູ່. ເມື່ອປະເດັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ກໍາຈັດຂ້າວລ້າງອອກໄປ, ທ່ານຈະມີພັນທະກົດທຶກຊໍາລະໃຫ້ບໍ່ລົບລຽນ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍ ພຣະເຢຊູ ແລະ ໂຢເຊບປະໂຣຫິດ ຜູ້ຊົງເປັນທັງພຣະພາບ ແລະ ມະນຸດ, ພຣະເຢຊູ ແລະ ເອເຊກຽນຜູ້ພະຍາກອນ, ພຣະເຢຊູ ແລະ ດາວິດກະສັດ. ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກຕຽມພ້ອມຕະຫຼອດໄລຍະເວລາອັນຖືກເປັນສັນຍາລັກໂດຍສາມສົບບົນນັ້ນ ຈະເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນໜຶ່ງແສນສະໜິສະໜິ ແລະ ຖືກນຳສະເໜີເປັນຜູ້ພະຍາກອນ, ປະໂຣຫິດ ແລະ ກະສັດ. ມະນຸດທັງສາມນີ້ເປັນສັນຍາລັກຕາມພຣະຄໍາພີຂອງພຣະລາຊະກິດຂອງພຣະຄຣິດໃນຖານະຜູ້ພະຍາກອນ, ປະໂຣຫິດ ແລະ ກະສັດ; ດັ່ງນັ້ນ ຕົວເລກສາມສົບຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາອະນຸມານໄດ້ວ່າ ໃນແຕ່ລະໝວດທັງສາມນີ້ ຊຶ່ງຖືກຜະລິດໂດຍສັນຍາລັກຕາມພຣະຄໍາພີຜູ້ທີ່ຖືກຕຽມພ້ອມເປັນເວລາສາມສົບບົນ ເມື່ອຖືກນຳມາຮ່ວມກັບພຣະຄຣິດ ຍ່ອມເປັນຕົວແທນຂອງການປະສານກັນລະຫວ່າງພຣະພາບກັບມະນຸດພາບ. ດັ່ງນັ້ນ ບັນດາປະໂຣຫິດທີ່ຖືກຕຽມພ້ອມຕະຫຼອດໄລຍະສາມສົບບົນເປັນສັນຍາລັກ ຈຶ່ງຖືກນຳສະເໜີເປັນທຸງໝາຍແຫ່ງພຣະພາບທີ່ປະສານເຂົ້າກັບມະນຸດພາບ.

ໄລຍະ 42 ເດືອນແຫ່ງການນອງເລືອດຂອງສັນຕະປາປາໃນວາລະສຸດທ້າຍ ເກີດຂຶ້ນໃນຂະນະທີ່ພຣະຄຣິດດຳເນີນຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດເປັນເວລາ 42 ເດືອນ ໃນບຸກຄົນຂອງສາວົກຂອງພຣະອົງ. 42 ເດືອນແຫ່ງການເປັນທາດແລະການກົດຂີ່ ທີ່ສຶບສຸດລົງດ້ວຍການປົດປ່ອຍ ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຄໍາພະຍາກອນສອງຊັ້ນຂອງ Abram ຈຳນວນ 430 ປີ. 400 ປີຂອງ Abram ສຶບສຸດລົງທຶກການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນທຶນເລແດງ ຊຶ່ງເປັນພາບປະກອບແບບພຣະຄໍາພີອັນຄວາມສຶກຂອງການປົດສະໄໝແຫ່ງການທົດລອງ ໃນຕອນສຶບສຸດຂອງ 42 ເດືອນເຊິ່ງເປັນສັນຍາລັກຂອງສັນຕະປາປາ.

ເດືອນທັງສີ່ສິບສອງເດືອນເປັນຕົວແທນເວລາແຫ່ງການທົດສອບ ນັບແຕ່ກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ ຈົນເຖິງເວລາທີ່ໂອກາດແຫ່ງການທົດລອງຂອງມະນຸດປົດລົງ. ແຕ່ໃນຊ່ວງ 42 ເດືອນນັ້ນ, ຕາມຫຼັງໄລຍະການຕຽມພ້ອມສາມສົບບົນ, ພຣະຄຣິດກໍາລັງຮັບຮອງພັນທະສັນຍາໃນບຸກຄົນຂອງຊົນທີ່ເຫຼືອຢູ່ ປະໂຣຫິດປອມຜູ້ເປັນປະປັກຕໍ່ພຣະຄຣິດມາເຖິງຈຸດຈົບສຸດທ້າຍຂອງຕົນ, ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ດຽວກັນກັບທີ່ພຣະຄຣິດຊົງສົນພຣະຊົນໃນສາຍຂອງພຣະອົງ, ຊຶ່ງກໍແມ່ນສະຖານທີ່ດຽວກັນກັບທີ່ຟາໂຣ ກະສັດແຫ່ງອິຢິບ ຕາຍໃນສາຍຂອງຕົນ. ທີ່ພູເຂົາ Carmel ພວກຜູ້ພະຍາກອນຂອງບາອານໄດ້ຖືກປະຫານຊີວິດ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຊີ້ບອກເຖິງການຕາຍຂອງຜູ້ພະຍາກອນປອມໃນກົດໝາຍວັນອາທິດ. ໃນກົດໝາຍວັນອາທິດ ທ່ານເຫັນຜູ້ພະຍາກອນປອມຜູ້ໜຶ່ງຊຶ່ງຕໍ່ມາຖືກປະຫານ, ມັງກອນທີ່ຖືກແທນໂດຍຟາໂຣ, ແລະສັດຮ້ອຍທີ່ຖືກແທນໂດຍລະບົບສັນຕະປາປາ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນຖືກນຳສະເໜີໃນກົດໝາຍວັນອາທິດ ໃນຄວາມຂັດແຍ້ງກັບພວກປະໂຣຫິດ, ກະສັດ ແລະຜູ້ພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄຣິດຕະຈັກຖືກຊໍາລະໃຫ້ບໍ່ລົບລຽນກ່ອນກົດໝາຍວັນອາທິດເລັກນ້ອຍ ແລະຂອງປະຫານແຫ່ງການພະຍາກອນຖືກພົ້ນຜູ້—ຢູ່ໃນບ່ອນດຽວກັນກັບທີ່ຜູ້ພະຍາກອນປອມຕາຍ. ຈາກນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ, ສິ່ງຄາມນັ້ນເປັນເລື່ອງຂອງຂ້າວສານພະຍາກອນທີ່ແທ້ ຫຼື ປອມ.

ໄລຍະເວລາ 30 ປີໃນເຊິ່ງເປັນສັນຍາລັກນັ້ນ ໝາຍເຖິງໄລຍະເວລາໜຶ່ງຊົງຢູ່ກ່ອນກົດໝາຍວັນອາທິດ. ໄລຍະເວລານັ້ນເປັນໄລຍະການຕຽມພ້ອມສໍາລັບພວກປະໂຣຫິດ,

ເພາະພຣະຄຣິດເປັນແບບຢ່າງຂອງພວກເຂົາໃນທຸກສິ່ງ, ເພາະຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ຕິດຕາມລູກແກະ. ພາຍໃນ 30 ປີທຳອິດຂອງຄຳພະຍາກອນຂອງ Abram, ພັນທະສັນຍາໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຊີ້ບອກວ່າ ບ່ອນໄລຍະການຕຽມພ້ອມສຳລັບພວກປະໂລຫິດນັ້ນຈະໝາຍເຖິງສິ່ງໃດ ມັນກໍແມ່ນໄລຍະທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕຳລາພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງກັບຄົນໜຶ່ງແສນສີໝົນສີພັນ ຕາມແບບຢ່າງທີ່ຖືກພິມໄວ້ໃນປະຫວັດສາດ alpha ຂອງ Abram. ໄລຍະນັ້ນເປັນເວລາແຫ່ງການຕຽມພ້ອມສຳລັບພວກປະໂລຫິດ ຜູ້ຊົງເລີ່ມຮັບໃຊ້ໃນເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດ ເມື່ອອາຍຸສາມສິບປີ, ເມື່ອພວກເຂົາຖືກຊົງເຈີມດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ດັ່ງທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຮັບໃນການຮັບບັບຕີສະມາຂອງພຣະອົງ. ຄວາມຈິງອີກປະການໜຶ່ງທີ່ສາມາດອະນຸມານໄດ້ຈາກປະຫວັດສາດ alpha ຂອງ Abram ກໍຄື ບ່ອນໄລຍະເວລາທີ່ນຳໄປສູ່ກົດໝາຍວັນອາທິດນັ້ນຈະໝາຍເຖິງຫຍັງ ມັນຈຳເປັນຕ້ອງເປັນເຫດການອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ເພາະ omega ຍ່ອມມີອຳນາດເໝືອກວ່າ alpha ຢູ່ສະເໝີ. ກົດໝາຍວັນອາທິດແມ່ນ omega ທີ່ຖືກເປັນສັນຍາລັກໃດຍ່ October 22, 1844, ໄມ້ກາງແຂນ, Passover ໃນອີຢິບ ແລະອື່ນໆອີກຕື່ມ.

ກົດໝາຍວັນອາທິດເປັນຕົວແທນຂອງຈຸດສົ້ນສຸດແຫ່ງໄລຍະເວລາທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍໄລຍະສາມສິບປີ. ມັນໄດ້ຖືກພາບນຳໄວ້ວ່າໜ້າໂດຍເກືອບທຸກເລື່ອງລາວສຳຄັນແຫ່ງຄວາມລອດ, ແລະມັນຍັງເປັນຈຸດສົ້ນສຸດຂອງປະຫວັດພັນທະສັນຍາຂອງຊົນຊາດທີ່ຖືກຊົງເລືອກ ຊຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນກັບ Abram. ເມື່ອພິຈາລະນານຳໜັກແຫ່ງຫຼັກຖານໃນລັກສະນະຄຳພະຍາກອນອັນໜັກແໜ້ນນັ້ນ ກ່ຽວກັບຈຸດສົ້ນສຸດຂອງໄລຍະເວລາ, ແລະຈຸດປະສົງອັນສຳຄັນຢ່າງຈິງຈັງຂອງໄລຍະເວລານັ້ນເອງ, ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຈະແມ່ນຫຍັງ?

ມີໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໜຶ່ງ ຊຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍສາມສິບປີ ແລະຕາມຄຳພະຍານຈຳນວນຫຼາຍ ມັນສົ້ນສຸດລົງທີ່ກົດໝາຍວັນອາທິດ. ໃນຈຸດນັ້ນ ຍັງມີອີກໄລຍະໜຶ່ງຕິດຕາມມາ ຊຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຄຳຕົວເລກທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະແຕ່ລະໄລຍະເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ສະແດງຄຳພະຍານຂອງເສັ້ນປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ຊຶ່ງຕິດຕາມຫຼັກກົດໝາຍວັນອາທິດ. ບາງໄລຍະໃນນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງເສັ້ນພາຍໃນແຫ່ງປະຫວັດສາດຄຣິດຈັກ ແລະບາງໄລຍະເປັນຕົວແທນຂອງເສັ້ນພາຍນອກແຫ່ງໂລກ ທີ່ກຳລັງເຄື່ອນຂະບວນໄປສູ່ອາມາເກດດອນ.

ໃນຈຸດນີ້ ນຳຈະເປັນການດີທີ່ຈະເຕືອນຕົນເອງອີກຄັ້ງວ່າ ພວກເຮົາປະຕິເສດການນຳຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາໃດໆໄປໃຊ້ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ໃນຄວາມໝາຍທີ່ວ່າມັນແທນວັນທີ່ສາມາດລະບຸໄດ້ໃດໆ ຈົນກວ່າວັນແລະໄມງນັ້ນຈະຖືກປະກາດໃນຕອນທ້າຍຂອງໄພພິບັດທັງຫຼາຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຊ້ພຣະທຳດານເືອນ ບົດທີ 12 ເພື່ອສະແດງຈຸດຍືນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ທີ່ວ່າບ່ອນເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນມາປະຍຸກຕື່ມອີກ. ໃນບົດທີ 12 ມີສາມຂໍ້ພຣະຄຳພີລະບຸເຖິງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍືນບຸລຸດຜູ້ນຸ່ງຫົ່ມບ່ານ ຜູ້ຢູ່ເໜືອນ້ຳແຫ່ງແມ່ນ້ຳນັ້ນ ເມື່ອທ່ານໄດ້ຍົກມືຂວາ ແລະມືຊ້າຍຂຶ້ນສູ່ຜ້າສະຫວັນ ແລະໄດ້ສຳບານໂດຍພຣະອົງຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ເປັນນິດວ່າ ເຫດການນີ້ຈະເປັນໄປຕະຫຼອດອາລະຫນຶງ ສອງອາລະ ແລະເຄື່ອງອາລະ; ແລະເມື່ອທ່ານໄດ້ກະທຳການໃຫ້ອຳນາດຂອງປະຊາຊົນບໍລິສຸດກະຈັດກະຈາຍໄປສົ້ນແລ້ວ ສົ່ງທັງປວງນີ້ຈະສຳເລັດລົງ. ດານເືອນ 12:7.

ແລະຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນຖືກຍົກເລີກໄປ ແລະສົ່ງອັນໜ້າຊົງທີ່ເຮັດໃຫ້ຮ້າງເປົ່າຖືກຕັ້ງຂຶ້ນ ຈະມີໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍເກົ້າສິບວັນ. ດານເືອນ 12:11.

ຜູ້ໃດທີ່ອອກຖ້າດ້ວຍຄວາມອົດທົນ ແລະໄປເຖິງໜຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້ວັນ ຜູ້ນັ້ນກໍ່ເປັນສຸກ.
ດານເຮອນ 12:12.

ພວກມັນເລີ່ມໃຫ້ໄດ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈອັນຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບພຣະຄຳທັງສາມຂໍ້ນີ້.
ຄຳພະຍາກອນທັງສາມນີ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄວາມຈິງທີ່ເປັນຕົວແທນແຫ່ງຮາກຖານ. ແຕ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກມັນເລີ່ມໃຫ້ເຫັນພຣະຄຳເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຕັ້ງຢູ່ເທິງການນຳໜັກການໜັງວັນເທົ່າກັບໜຶ່ງປີມາໃຊ້. ເນື່ອງຈາກ
“ເວລາຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ,” ພຣະຄຳເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງມີການນຳໃຊ້ອີກປະການໜຶ່ງ,
ເພາະຄຳພະຍາກອນທັງໝົດກຳລັງເວົ້າເຖິງຊ່ວງເວລາແຫ່ງຜົນປາຍ.
ພຣະຄຳເຫຼົ່ານີ້ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນແງ່ຂອງຜົນປາຍ ທີ່ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ເວລາເພື່ອສ້າງຂ່າວສານ
ແລະບໍ່ຂັດແຍ້ງກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກມັນເລີ່ມໃຫ້ເຫັນພຣະຄຳເຫຼົ່ານັ້ນ.
ທັດສະນະຂອງພວກມັນເລີ່ມໃຫ້ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບຂໍ້ກ່າວໃນບັນດາສາມຂໍ້ນີ້, (ຂໍ້ສືບເອັດ),
ຄືວ່າມັນເປັນຕົວແທນຂອງຊ່ວງເວລາສອງຊັ້ນ, ຊຶ່ງເລີ່ມດ້ວຍຊ່ວງເວລາສາມສິບປີ ແລ້ວຈຶ່ງຕາມດ້ວຍ 1260
ປີ. ຂໍ້ສືບເອັດກຳລັງຊີ້ບອກເຖິງຊ່ວງເວລາສາມສິບປີທີ່ນຳໜ້າກົດໝາຍວັນອາທິດ,
ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍການຕັ້ງຂຶ້ນຂອງສິ່ງໜ້າຊ້ອນນຳຄວາມຮ້າງເບົາ.

ດານເຮອນ ບົດທີ 12

ແມ່ນບົດໜຶ່ງໃນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ນຳສະເໜີຂະບວນການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ
ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ ໃນເວລາສຸດປາຍ ເມື່ອຄຳພະຍາກອນໜຶ່ງຈາກພຣະທຳດານເຮອນຖືກເປີດຜະນຶກ.
ໃນຂໍ້ 11 ພວກເຮົາພົບຄຳພະຍາກອນໜຶ່ງທີ່ບັນດາຜູ້ບຸກເບີກໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າເປັນໄລຍະເວລາ 30 ປີ
ຊຶ່ງນຳໄປສູ່ໄລຍະເວລາ 1260 ປີ. ໃນບົດທີ 12 ນັ້ນ ຄຳພະຍາກອນທັງສາມໃນຂໍ້ 7, 11 ແລະ 12
ລ້ວນແຕ່ຖືກຜະນຶກໄວ້ຈົນຮອດເວລາສຸດປາຍ. ໃນເວລາສຸດປາຍນັ້ນ
ຄຳພະຍາກອນທັງສາມນັ້ນຈຳເປັນຕ້ອງຖືກເປີດຜະນຶກ ເພາະພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຜິດພາດ.
ໃນບົດນັ້ນເອງ ພາບສະແດງທີ່ຊັດເຈນທີ່ສຸດໃນພຣະຄຳພີກ່ຽວກັບການສິ້ນສຸດແຫ່ງເວລາແຫ່ງການທົດລອງຂອງ
ມະນຸດໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໄວ້; ດັ່ງນັ້ນ ບົດທີ 12 ຈຶ່ງແນ່ນອນຢ່າງຍິ່ງ ແລະໂດຍຈຳເພາະ
ກຳລັງຊີ້ບອກເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງອາດເວນຕີສົມ ຫາກບໍ່ແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງອາດເວນຕີສົມ.

ຄຳພະຍາກອນສາມປະການໃນດານເຮອນ ບົດ 12 ໄດ້ຖືກປະທັບຕາໄວ້ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີດຽວນັ້ນເອງ
ບ່ອນທີ່ການປະທັບຕາແລະການເປີດຜະນຶກໄດ້ຮັບຄຳນຳຍົກມາທາງຄຳພະຍາກອນອັນສຳຄັນຫຼັກຂອງມັນ.
ຄຳພະຍາກອນສາມປະການນັ້ນໄດ້ຮັບການເປີດຜະນຶກໃນປະຫວັດສາດຂອງຄົນຫນຶ່ງແສນສີຫມົດສີພັນ,
ເພາະວ່າອາລະພາແລະໂອເມກາຍອ່ອມສຳແດງຈຸດຈົບຂອງສິ່ງໜຶ່ງ ຄຽງຄູ່ກັບຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງສິ່ງນັ້ນຢູ່ສະເໝີ.
ສິ່ງທີ່ຖືກເປີດຜະນຶກໃນສາມຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນບົດ 12
ເປັນຕົວແທນຂອງການເປີດຜະນຶກຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຂັ້ນສຸດທ້າຍ.
ການເປີດຜະນຶກນັ້ນໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໄວ້ໃນພຣະນິມິດ ບົດ 1 ເມື່ອພຣະນິມິດແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດຖືກເປີດຜະນຶກ
ກ່ອນໜ້າການປິດໂອກາດແຫ່ງການພິພາກສາພຽງເລັກນ້ອຍ. ຂໍ້ 11 ຂອງດານເຮອນ ບົດ 12
ເປັນຄູ່ຂະໜານກັບການນຳສະເໜີຄືງ່າອິດຂອງອັບຮາມແລະໂປໂລ ກ່ຽວກັບຄຳພະຍາກອນສອງຊັ້ນ
ຊຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຊ່ວງເວລາສາມສິບປີ.

ຄຳພະຍາກອນທັງສາມໃນດານເຮອນບົດ 12 ແມ່ນຊ່ວງເວລາເຊິ່ງເປັນສັນຍາລັກ
ທີ່ຖືກເປີດຜະນຶກໃນເວລາສຸດທ້າຍແຫ່ງອະວະສານ,
ແລະການເປີດຜະນຶກນັ້ນນຳໄປສູ່ການຊຳລະຊຳຮະຂັ້ນສຸດທ້າຍຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຄຳພະຍາກອນຂໍ້ທຳອິດໃນທັງສາມນັ້ນ ຖືກປະທານໂດຍພຣະຄຣິດເອງ,
ແລະເມື່ອພຣະອົງຊົງສະແດງຄຳພະຍາກອນນັ້ນ ພຣະອົງຊົງຍືນຢູ່ເທິງນ້ຳ ສວມເຄື່ອງນຸ່ງປ່າງເນື້ອດີ
ເພື່ອລະບຸຈຸດສິ້ນສຸດຂອງຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຊຶ່ງຖືກແທນດ້ວຍ 1260 ປີ, ແລະການດຶງດູດສິ້ນສຸດຂອງ
ຊ່ວງເວລານັ້ນວ່າເປັນຈຸດສິ້ນສຸດແຫ່ງການກະຈັດກະຈາຍອຳນາດຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວາລະສຸດທ້າຍ ແມ່ນໜຶ່ງແສນສັກສິນສີພັນ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຖືກກະຈັດກະຈາຍ.

ພຣະຄຣິດບໍ່ພຽງແຕ່ກຳລັງຍືນຍົງເທິງນ້ຳ ແລະ ຕອບຄຳຖາມໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຄຳຖາມນັ້ນຍັງເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຖ້ອຍຄຳວ່າ "ອີກດົນບານໃດ?". "ອີກດົນບານໃດ?" ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ຖືກຖາມແກ່ພຣະເຢຊູເຊັ່ນກັນ ເມື່ອໃນຂໍ້ທັບສາມຂອງດານເຢອນບົດທີ໔ ໄດ້ມີການຖາມຄຳຖາມວ່າ, "ອີກດົນບານໃດ?"

ແລະມີຜູ້ໜຶ່ງທຽມຖາມຊາຍຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີຜ້າປ່າ ຜູ້ຍືນຍົງເຫຼືອນ້ຳແຫ່ງແມ່ນ້ຳວ່າ, "ຈະອີກດົນບານໃດຈຶ່ງຈະເຖິງວາລະສິ້ນສຸດແຫ່ງບັນດາການອັດສະຈັນເຫຼົ່ານີ້?"

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍືນຍົງຊາຍຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີຜ້າປ່າ ຜູ້ຍືນຍົງເຫຼືອນ້ຳແຫ່ງແມ່ນ້ຳນັ້ນ ເມື່ອທ່ານໄດ້ຍືນຍົງມີຂໍ້ວາແລະມີຊ້າຍຂອງທ່ານຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ ແລະໄດ້ສາບານໂດຍພຣະອົງຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ເປັນນິດວ່າ ເຫດການນັ້ນຈະເປັນໄປຕະຫຼອດວາລະໜຶ່ງ, ສອງວາລະ, ແລະເຄິ່ງວາລະ; ແລະເມື່ອທ່ານໄດ້ເຮັດໃຫ້ອຳນາດຂອງປະຊາຊົນບໍ່ລົງສູ່ກະຈັດກະຈາຍສຳເລັດແລ້ວ ສົ່ງທັງປວງເຫຼົ່ານີ້ຈະສຳເລັດລົງ. ດານເຢອນ 12:6, 7.

ຄຳຖາມທີ່ຖືກນຳມາຖາມພຣະເຢຊູ ຜູ້ຊົງຖືກແທນພາບເປັນຊາຍຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີຜ້າປ່າ, ໃນນິມິດກ່ຽວກັບແມ່ນ້ຳຮີດເດເກນ ແມ່ນ, "ຈະອີກດົນບານໃດຈຶ່ງຈະເຖິງທັງສຸດແຫ່ງການອັດສະຈັນເຫຼົ່ານີ້?", ແລະໃນນິມິດກ່ຽວກັບແມ່ນ້ຳອຸລາຍ ພຣະເຢຊູ ຜູ້ຊົງຖືກແທນພາບເປັນບານໂມນີ (ນັກບຸນຜູ້ໜຶ່ງນັ້ນ) ຖືກຖາມວ່າ, "ນິມິດກ່ຽວກັບເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນ ແລະການລ່ວງລະເມີດແຫ່ງຄວາມຮ້າງເບົາ ທີ່ຈະຍົກທັງສະຖານບໍລິສຸດ ແລະກອງພົນ ໃຫ້ຖືກຢຽບຍຳລົງໃຕ້ຕົນ ຈະຍາວນານບານໃດ?"

ຊິດເຕີໄວທ໌ ກ່າວວ່າ ນິມິດທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ປະທານແກ່ດານເຢອນຢູ່ຮົ່ມຝັ່ງແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ຂອງຊີນາ ບັດນີ້ກຳລັງຢູ່ໃນຂະບວນການແຫ່ງການສຳເລັດເປັນຈົງ, ແລະໃນຄວາມເກືອບພັນກັບນິມິດແຫ່ງແມ່ນ້ຳທັງສອງນັ້ນ, ພຣະເຢຊູຖືກທຽມຖາມ "ຄຳຖາມ" ໃນທາງພະຍາກອນ, ຊຶ່ງຍ່ອມນຳໃຫ້ກົດໝາຍວ່າອາທິດປາກົດເປັນ "ຄຳຕອບ" ຢູ່ສະເໝີ. ແຕ່ຄຳຕອບທັງສອງນັ້ນຖືກນຳສະເໜີຢູ່ພາຍໃນບໍລິບົດຂອງເວລາໃນຄຳພະຍາກອນ, ຊຶ່ງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1844. ບັນດາຜູ້ບຸກເບີກໄດ້ລະບຸຄຳຕອບຂອງຄຳຖາມໃນບົດທີ໔ ແລະນິມິດແຫ່ງແມ່ນ້ຳອຸໂລໄດ້ຍ່າງຖືກຕ້ອງ, ແລະພວກເຂົາເຂົ້າໃຈວ່າ ປີ 1798 ແມ່ນເວລາທີ່ການກະຈັດກະຈາຍອຳນາດຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ. ແຕ່ຫຼັງຈາກປີ 1844, ເມື່ອ "ການນຳໃຊ້ເວລາ" ຂອງພຣະວັດຈະນະໃນຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ, ຄຳຖາມໃນທາງພະຍາກອນວ່າ "ດົນບານໃດ?" ໄດ້ກ່າວຄືນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ບຸກເບີກວ່າ "ຈົນເຖິງ 2300 ວັນ ແລ້ວສະຖານບໍລິສຸດຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ສະອາດ ໃນເວລາອັນໃກ້ຈະມາເຖິງຂອງກົດໝາຍວ່າອາທິດ" ແລະ "ສົ່ງອັດສະຈັນ" ທັງ "ໝົດ" ໃນນິມິດສຸດທ້າຍຂອງດານເຢອນຈະສຳເລັດ, ເມື່ອການກະຈັດກະຈາຍຂອງຊົນບໍລິສຸດເປັນເວລາສາມວັນເຄິ່ງແບບສັນຍາລັກ ສິ້ນສຸດລົງ.

ນິມິດທີ່ແມ່ນ້ຳຮີດເດເກນໃນສາມບົດສຸດທ້າຍຂອງພຣະທຳດານເຢອນ ແລະ ນິມິດທີ່ແມ່ນ້ຳອຸໂລໃນບົດທີຈັດເຖິງບົດທີເກົ້າ ຖືກລະບຸໂດຍ Sister White ວ່າເປັນ "ແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ທັງຫຼາຍຂອງຊີນາ." ນັກປະຫວັດສາດ ແລະ ນັກຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພີທັງປວງລ້ວນລະບຸຕົງກັນວ່າ ມີພຽງສອງແມ່ນ້ຳເທົ່ານັ້ນ ແລະ ທັງສອງກໍເປັນແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ ທີ່ກ່ຽວພັນກັບຊີນາ. ແມ່ນ້ຳທັງສອງນັ້ນຄື ໂທກຣິສ (ຮີດເດເກນ) ແລະ ເອດີເຟຣດ. ແມ່ນ້ຳອຸໂລບໍ່ແມ່ນເອດີເຟຣດຂອງຊີນາ; ມັນເປັນລຳນ້ຳນ້ອຍທີ່ມີຂະໜາດໃນເບດິເຊຍ ບໍ່ແມ່ນໃນຊີນາ. ແມ່ນ້ຳອຸໂລໃນນິມິດທີ່ບັນຈຸຮາກຖານ ແລະ ເສົາຫຼັກໃຈກາງຂອງ Adventism ບໍ່ໄດ້ຕັ້ງຢູ່ໃນຊີນາ, ແຕ່ຜູ້ພະຍາກອນຍັງກໍລະບຸວ່າ ອຸໂລແມ່ນເອດີເຟຣດ ຄືໜຶ່ງໃນແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ທັງຫຼາຍຂອງຊີນາ.

ນິມິດແຫ່ງແມ່ນ້ຳຮົດເດດການ ນຳສະເໜີປະຫວັດສາດພາຍນອກຂອງມັງກອນ, ສັດຮ້າຍ ແລະ ຜູ້ພະຍາກອນເທັດ ທີ່ນຳໂລກໄປສູ່ອາມາເກດດອນ, ແລະ ນິມິດແຫ່ງແມ່ນ້ຳອູໄລ ເປັນຕົວແທນເຖິງພຣະກົດຂອງພຣະຄຣິດໃນການຮ່ວມເອົາຄວາມເປັນພຣະຂອງພຣະອົງເຂົ້າກັບຄວາມເປັນມະນຸດຂອງມະນຸດ.

ໃນທາງຄຳພະຍາກອນ

ການດົນໃຈແຫ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ແມ່ນ້ຳອູໄລເປັນພະຍານຄົນທຶສອງຄຽງຄູ່ກັບແມ່ນ້ຳຢູເຟຣຕີສ ເພື່ອຊີ້ບອກພຣະກົດທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ກະທຳໃນການຮ່ວມພຣະຄວາມເປັນພຣະຂອງພຣະອົງເຂົ້າກັບຄວາມເປັນມະນຸດ.

ແມ່ນ້ຳຢູເຟຣຕີສ ແລະ ຕາກິຣິສ ທັງສອງໄດ້ລົມຕົນຢູ່ໃນເອເດນ ແລະ

ໄຫຼຜ່ານຕະຫຼອດຄວາມຍາວແຫ່ງປະຫວັດສາດແຫ່ງພັນທະນັ້ນຍາ.

ເມື່ອມັນໄຫຼເຂົ້າສູ່ສຳຫຼັກໃຈກາງຂອງອັດເດນຕີສົມໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844,

ແມ່ນ້ຳຢູເຟຣຕີສໄດ້ຖືກລວມເຂົ້າກັບຄອງອູໄລທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນ

ເພື່ອເປັນຕົວແທນແຫ່ງການປະສົມປະສານຂອງພຣະພາວະກັບມະນຸດສະພາບ,

ຊຶ່ງສຳເລັດໂດຍການໃຊ້ຄວາມເຊື່ອໃນບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກແທນໄວ້ເປັນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນ.

ອູໄລເປັນຕົວແທນຂອງບົດທົດສອບອັນໜຶ່ງຕໍ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະວັດຈະນະພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ,

ເພາະວ່າມັນນຳເອົາສິດອຳນາດຂອງ Ellen White

ຜູ້ລະບຸແມ່ນ້ຳອູໄລຂອງເປີເຊຍວ່າເປັນໜຶ່ງໃນແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ຂອງຊີນາ

ໃຫຍ່ໃນຄວາມຂັດແຍ້ງກັບບັນດາຜູ້ຊ່ຽວຊານຂອງໂລກ.

ສັນຍາລັກຂອງແມ່ນ້ຳອູລາຍ ເປັນຕົວແທນຂອງການທົດສອບກ່ຽວກັບຄຳຂອງມະນຸດ ຫຼືພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມະນຸດເປັນຜ່າຍຖືກຕ້ອງ ຫຼືຖ້ອຍຄຳທີ່ Sister White ໄດ້ນຳສະເໜີເປັນຜ່າຍຖືກຕ້ອງ?

ແມ່ນ້ຳອູລາຍເປັນຕົວແທນຂອງແມ່ນ້ຳສາຍດຽວໃນເປີເຊຍ ຫຼື

ມັນເປັນຕົວແທນຂອງແມ່ນ້ຳແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍນ້ຳຈາກເອເດນທີ່ປະສົມກັບນ້ຳຈາກມະນຸດ?

ອາດຈະມີຫຼາຍຄຳຕອບຕໍ່ບັນຫາທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຍົກຂຶ້ນນີ້,

ແຕ່ຂ້ອຍຈະສະເໜີຄວາມຄິດບາງປະການເພື່ອໃຫ້ທ່ານເຫັນຈຸດທີ່ຂ້ອຍມຸ່ງໝາຍ.

ນັກປະຫວັດສາດແລະນັກທິດສະດີສາດຜ່າຍໂລກນັກຖືກຕ້ອງ ແລະ ຊົດສະເຕີໄວທ໌ ຜົດ ຫຼືບໍ່? ບໍ່ມີໃຜໄດ້ແຍ້ງວ່າ

“ແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ແຫ່ງຊີນາ” ແມ່ນແມ່ນ້ຳ Tigris ແລະ Euphrates. ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອ ຊົດສະເຕີໄວທ໌ ລະບຸແມ່ນ້ຳ Ulai

ໃນເປີເຊຍວ່າເປັນແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ແຫ່ງຊີນາ, ນາງເປັນຜູ້ພະຍາກອນປອມ ຫຼືບໍ່? ຫຼືວ່າ ນາງເປັນຜູ້ພະຍາກອນແທ້,

ແຕ່ໄດ້ເຮັດຜິດພາດໄປ? ຜູ້ພະຍາກອນແທ້ຄົນໜຶ່ງສາມາດເຮັດຜິດພາດໄດ້ຫຼາຍພຽງໃດກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະຂ້າ

ມເສັ້ນແລະກາຍເປັນຜູ້ພະຍາກອນປອມ? ຫຼືວ່າ ນັກປະຫວັດສາດເປັນຜ່າຍຜົດ? ຫຼືວ່າ

ແທ້ຈິງແລ້ວນາງເປັນຜ່າຍຖືກຕ້ອງ? ຫຼືວ່າ ທັງນັກປະຫວັດສາດ ແລະ ຊົດສະເຕີໄວທ໌ ຕ່າງກຳຖືກຕ້ອງທັງຄູ່? ຂ້ອຍ

ໄດ້ຍົກບັນຫານີ້ຂຶ້ນເພື່ອຈຸດປະສົງທີ່ຈະນຳຄຳອະທິບາຍຂອງບັນຫານີ້ມາເປັນຈຸດເສີມອີກປະການໜຶ່ງແກ່ບຸລຸດ

ຜູ້ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າປ່ານ, ຜູ້ຊຶ້ງຍົນຢູ່ເທິງແມ່ນ້ຳ, ຜູ້ທີ່ຖືກຖາມວ່າ, “ອີກດົນບານໃດ?” ໃນນິມິດທັງສອງຂອງແມ່ນ້ຳ

Hiddekel ແລະ Ulai.

ໃນດານເຮອນບົດທີ່ແປດ, ດານເຮອນຢູ່ທີ່ຊຸລາ ໃນເປີເຊຍ, ແລະຊຸລານັ້ນຕັ້ງຢູ່ເຄາມແມ່ນ້ຳອູໄລ

ຊຶ່ງເນື່ອງດ້ວຍອຸດສາຫະກຳກະສິກຳ ຈົ່ງລວມທັງສາຍນ້ຳທຳມະຊາດ

ແລະລະບົບຄອງສົ່ງນ້ຳທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນອີກຫຼາຍສາຍ. ເມື່ອແມ່ນ້ຳອູໄລໄຫຼລົງໄປອີກປະມານໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບໄມລ໌,

ມັນກໍ່ເຊື່ອມເຂົ້າກັບຈຸດບັນຈົບຂອງແມ່ນ້ຳໂທກຣິສ ແລະ ເອຟຣາຕີສ. ແມ່ນ້ຳໂທກຣິສ ແລະ ເອຟຣາຕີສ

ທີ່ລົມຕົນໃນເອເດນ ໃນທຶສຸດກຳມາບັນຈົບກັນ, ແລະເມື່ອມັນບັນຈົບກັນນັ້ນ,

ແມ່ນ້ຳອູໄລຈາກເປີເຊຍກໍ່ເຊື່ອມເຂົ້າທີ່ຈຸດດຽວກັນ.

ເມື່ອແມ່ນ້ຳອູໄລໄຫຼເຂົ້າສູ່ລະບົບບົງຊຸ່ມນ້ຳຂອງແມ່ນ້ຳໂທກຣິສທີ່ຈຸດບັນຈົບຂອງແມ່ນ້ຳໂທກຣິສ ແລະ

ເອຟຣາຕີສ, ແມ່ນ້ຳອູໄລກໍ່ກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງນ້ຳທີ່ປະກອບເປັນແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ແຫ່ງຊີນາ.

ບັນດານັກປະຫວັດສາດນັ້ນຖືກຕ້ອງ, ແລະຊົດສະເຕີໄວທ໌ ກໍ່ຖືກຕ້ອງເໝືອນກັນ.

ເມື່ອ ຊົດສະເຕີໂວທ໌ ລະບຸນິດແຫ່ງອູໂລໃນບົດທິເດເປດ,
ນາງກຳລັງລະບຸແມ່ນ້ຳສາຍໜຶ່ງທີ່ເປັນທຣິລັກສຳລັບລະບົບຄອງສິ່ງນ້ຳທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນ
ຊຶ່ງເຊື່ອມຕໍ່ແມ່ນ້ຳໄທກຣີສ ແລະ ເອເຟຣາຕີສ, ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງສອງຊ່ວງເວລາ 2520 ປີ,
ທີ່ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1798 ແລະ 1844.

ຊີໂບຣານຂອງແມ່ນ້ຳໄທກຣີສແມ່ນ ຮີດເດເກນ, ແລະໃນຄວາມສຳພັນກັບແມ່ນ້ຳຢູເຟຣຕີສ
ແມ່ນ້ຳທັງສອງໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ຢ່າງຈົ່ງເຈາະໃນຄຳພະຍາກອນວ່າມີຄວາມກ່ຽວພັນກັບອັດຊີເຣຍ ແລະ ບາບີລອນ,
ຊຶ່ງຍັງໄດ້ຖືກລະບຸອີກວ່າເປັນສິ່ງສອງໂຕທີ່ຈະຕື່ອນແກະຂອງພຣະເຈົ້າ.
ອຳນາດທັງສອງທີ່ນຳຄວາມຮ້າງເປົ້າໝາຍໄດ້ເປັນພາບລ່ວງໜ້າຂອງອຳນາດທັງສອງທີ່ນຳຄວາມຮ້າງເປົ້າຄື
ໂຣມນອກສາສະໜາ ແລະ ໂຣມຂອງສັນຕະປາບາ, ຊຶ່ງເປັນສັນຍາລັກຂອງຜູ້ຊ້າຍແລະຜູ້ຍິງ, ຫຼື
ຂອງຄຣິດຈັກແລະລັດ. ໂຣມນອກສາສະໜາເປັນຜູ້ຊ້າຍ ອັນເປັນຕົວແທນຂອງການປົກຄອງແຫ່ງລັດ, ແລະ
ໂຣມຂອງສັນຕະປາບາແມ່ນຍິງບໍ່ມີສຸດແຫ່ງການປົກຄອງໂດຍຄຣິດຈັກ.
ໃນຄວາມສຳພັນເຊິ່ງເປັນຄຳພະຍາກອນຂອງພວກເຂົາ ອັດຊີເຣຍເປັນຜູ້ຊ້າຍ ແລະ ບາບີລອນເປັນຜູ້ຍິງ,
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງລະບຸໃຫ້ເຫັນວ່າ ແມ່ນ້ຳໄທກຣີສເປັນຜູ້ຊ້າຍ ແລະ ແມ່ນ້ຳຢູເຟຣຕີສເປັນຜູ້ຍິງ.

ແມ່ນ້ຳ Tigris ແມ່ນແມ່ນ້ຳແຫ່ງການປົກຄອງຂອງລັດ ທີ່ໄຫຼມາເຖິງປີ 1798, ແລະ Euphrates
ແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຄຣິສຕະຈັກໄຫຼມາເຖິງປີ 1844. Euphrates ຈຳເປັນຕ້ອງໄຫຼມາເຖິງປີ 1844,
ເພາະຂ່າວສານຂອງປີ 1844 ເປັນຂ່າວສານກ່ຽວກັບ Babylon, (Euphrates) ຊຶ່ງໄດ້ລົ້ມລົງອີກຄັ້ງໃນປີ 1844.
ເມື່ອ Euphrates ກໍ່ໃຫ້ເກີດນ້ຳຕົກໃນປີ 1844, ແມ່ນ້ຳ Ulai,
ຊຶ່ງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການບັນຈົບກັນນັ້ນເຊັ່ນກັນໃນຖານະເປັນສັນຍາລັກຂອງກົດຈະການມະນຸດ,
ກໍ່ໄດ້ປະສົມນ້ຳຂອງຕົນເຂົ້າກັບນ້ຳຂອງອີກແມ່ນ້ຳໜຶ່ງ. ແມ່ນ້ຳແຫ່ງການປົກຄອງຂອງລັດຖືກກັນໄວ້ໃນປີ
1798, ເມື່ອອຳນາດພົນລະເຮືອນຖືກຖອນອອກຈາກອຳນາດຂອງ papacy. ໃນບົດຮຽນກັນນັ້ນ
ສະຫະລັດເລີ່ມປົກຄອງໃນຖານະສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນ
ແລະເປັນອານາຈັກທີ່ໃນຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະຄຳພີ. ແມ່ນ້ຳ Tigris ຖືກກັນໄວ້ໃນປີ 1798,
ຢ່າງແນ່ນອນໃນຈຸດທີ່ໃນທຣິລັດລັດຈະບັງຄັບໃຫ້ທົ່ວໂລກທຳລາຍເຂື່ອນນັ້ນ,
ຊຶ່ງບັດນີ້ກຳລັງກັນກະແສນ້ຳຖ້ວມແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງຂອງ papacy
ທີ່ກຳລັງຈະກວາດຜ່ານໄປເທິງໂລກດັ່ງນັ້ນຖ້ວມອັນທົ່ວມທົນ. ກຳແພງນັ້ນ, ຫຼືເຂື່ອນນັ້ນ,
ຄືກຳແພງແຫ່ງການແຍກອອກລະຫວ່າງຄຣິສຕະຈັກແລະລັດ.

ໃນປີ 1844 ທັງແມ່ນ້ຳ Euphrates ແລະ Ulai ລະບຸຂ່າວສານຂອງປີ 1844 ວ່າເປັນການລົ້ມລົງຂອງບາບີລອນ
ແລະພ້ອມກັນນັ້ນກໍ່ເປັນພະລະກົດແທ້ໆທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງເລີ່ມໃນປີ 1844
ເມື່ອໃນຖານະພະຜູ້ສົ່ງແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ພຣະອົງໄດ້ຊຳລະນ້ຳແຫ່ງບາບີລອນ
ແລະບັນດາການງານຂອງມະນຸດອອກຈາກຊົນຊາດໜຶ່ງ ຜູ້ຊຶ່ງຈະເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ—ຊົນຊາດຜູ້
ທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງຖືກຊຳລະໃຫ້ສະອາດກ່ອນທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນບ່ອນບໍລິສຸດທີ່ສຸດ. ການຊຳລະຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງຊົນຊາດ
ນັ້ນໄດ້ສຳເລັດລົງໂດຍຜົນທີ່ເຫລືອພາຍໃຕ້ຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄົນ,
ແລະຢອດຜົນແຫ່ງຂ່າວສານສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄົນນັ້ນໄດ້ຖືກກັນອອກມາຈາກນ້ຳແຫ່ງ Tigris, ດັ່ງທີ່ພົວກ
Millerites ໄດ້ລະບຸໂຣມຂອງສັນຕະປາບາ ແລະປີ 1798, ແລະດັ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ລະບຸການລົ້ມລົງຂອງບາບີລອນ
ແລະໄດ້ຖືກຊຳລະໃຫ້ສະອາດລ່ວງໜ້າກ່ອນປະຕູທີ່ປິດລົງໂດຍຂ່າວສານນັ້ນ,
ຫຼືອາດຈະກ່າວອີກຢ່າງໜຶ່ງໄດ້ວ່າ—ຖືກຊຳລະໃຫ້ສະອາດໂດຍຜົນທີ່ມາຈາກນ້ຳທີ່ກັນແລ້ວຂອງແມ່ນ້ຳ Ulai,
Tigris ແລະ Euphrates, ໃນຂະນະທີ່ເຂົາໄດ້ນຳສະເໜີຂ່າວສານຂອງ Daniel 8:14 ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ່າວສານແຫ່ງ
ສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄົນສຳເລັດລົງກ່ອນໜ້າການເປີດຂອງວັນໂຖບາບຕາມແບບຕົ້ນແບບຜ່າຍວົນຍານ.

ເມື່ອພຣະຄຣິດຊົງປະທັບຢືນຢູ່ເທິງນ້ຳແຫ່ງຮີດເດເກນໃນຂໍ້ທິຈັດຂອງບົດທຣິລັກສອງແຫ່ງພຣະທຳດານເອີນ,
ພຣະອົງຊົງປະທັບຢູ່ເທິງນ້ຳແຫ່ງແມ່ນ້ຳຕີກຣີສ,

ຄົນນີ້ແຫ່ງລັດຖະການໃນນິມົດທຶສະແດງເຄົາລົງການເຄື່ອນໄຫວສຸດທ້າຍຂອງລັດຖະການມະນຸດ ອັນນຳໄປສູ່ການສັນສຸດແຫ່ງໂອກາດແຫ່ງພຣະຄຸນ. ພຣະອົງຊົງປະທັບຢູ່ທົນນັ້ນເພື່ອຕອບຄຳຖາມໃນຂັກອັນໜ້າ, ດັ່ງເຊັ່ນໃນນິມົດແຫ່ງແມ່ນ້ຳອູໄລ, ບຸລຸດຜູ້ນຸ່ງຜ້າປ່ານ, ຜູ້ຊົງໃນທົນນັ້ນຄືບານໂມນີ, ຜູ້ນັບອັນມະຫັດສະຈັນ, ຊົງປະທານຄຳຕອບແກ່ຄຳຖາມໃນຂັກອັນໜ້າ. ໃນທັງສອງກໍລະນີ ບົດສົນທະນານັ້ນເປັນບົດສົນທະນາຜ່າຍສະຫວັນລະຫວ່າງທູດສະຫວັນກັບພຣະຄຣິດ, ແລະໃນທັງສອງກໍລະນີ ຄຳຖາມຄື, “ດົນບານໃດ?”

ຄຳຕອບແມ່ນຈົນເຖິງ 2300 ມື້ ໃນບົດທິເດບດ ແລະ ບົດທິສິບສອງ ມັນແມ່ນ “ເວລາໜຶ່ງ, ຫຼາຍເວລາ, ແລະ ເຄັ່ງເວລາ.” ຄຳຕອບນັ້ນເຂົ້າໃຈກັນວ່າເປັນ 2300 ປີ ແລະ 1260 ປີ, ແຕ່ໃນປີ 1844 ພຣະເຈົ້າໄດ້ວາງຂໍ້ຫ້າມໄວ້ເພື່ອການນຳໃຊ້ເວລາພາຍໃນຂ່າວສານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ, ເພາະວ່າເວລາບໍ່ມີອີກແລ້ວ. ຄຳຕອບຂອງ Palmoni, ບຸລຸດຜູ້ນຸ່ງຜ້າປ່ານ, ສຳລັບຊົນຊາດຮຸ່ນສຸດທ້າຍຂອງພຣະອົງແມ່ນຫຍັງ? ຄຳຖາມວ່າ “ອີກດົນບານໃດ?” ໄດ້ຖືກສຳແດງໄວ້ໂດຍພະຍານຫຼາຍປະການ ເພື່ອບົ່ງຊີວິດ ກົດໝາຍວັນອາທິດ ແມ່ນຄຳຕອບຂອງຄຳຖາມນັ້ນ; ດັ່ງນັ້ນ ສະຖານນະມັດສະການຈົງຖືກຊຳລະໃນເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດ ແລະ “ສົງອັດສະຈັນທັງປວງເຫຼົ່ານີ້” ຈະສຳເລັດສິ້ນສຸດໃນເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດຫຼື? “ສົງອັດສະຈັນ” ທີ່ສຳເລັດສິ້ນສຸດໃນເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດນັ້ນແມ່ນຫຍັງ, ແລະ “ສົງອັດສະຈັນ” ເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເມື່ອໃດ?

ແລ້ວຂ້ານ້ອຍດານເືອນໄດ້ມອງເບິ່ງ, ແລະເບິ່ງແມ່, ມີອີກສອງຄົນຢືນຢູ່, ຄົນໜຶ່ງຢູ່ຝັ່ງນ້ຳຂອງແມ່ນ້ຳ, ແລະອີກຄົນໜຶ່ງຢູ່ຝັ່ງນ້ຳຂອງແມ່ນ້ຳ. ແລະຄົນໜຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ຊາຍຜູ້ນຸ່ງຜ້າປ່ານ, ຜູ້ຊົງຢູ່ເໜືອນ້ຳແຫ່ງແມ່ນ້ຳນັ້ນວ່າ, “ເຫດອັດສະຈັນເຫຼົ່ານີ້ຈະຍັງອີກດົນບານໃດຈົ່ງຈະເຖິງທຶສຸດ?”

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍື່ນຊາຍຜູ້ນຸ່ງຜ້າປ່ານ ຜູ້ຢູ່ເທິງນ້ຳແຫ່ງແມ່ນ້ຳນັ້ນ ເມື່ອທ່ານໄດ້ຍົກມືຂວາແລະມືຊ້າຍຂອງທ່ານຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ ແລະປະຕິຍານໂດຍພຣະອົງຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ເປັນນິດວ່າ ເຫດການນີ້ຈະເປັນໄປຕະຫຼອດໜຶ່ງວາລະ, ສອງວາລະ, ແລະເຄັ່ງວາລະ; ແລະເມື່ອທ່ານໄດ້ເຮັດໃຫ້ກຳລັງຂອງປະຊາຊົນບໍ່ລົງສຸດຖືກກະຈາຍໄປຢ່າງສຳເລັດແລ້ວ ສົງທັງປວງເຫຼົ່ານີ້ຈະສຳເລັດລົງ. ດານເືອນ 12:5-7.

ຄຳຖາມເຊິ່ງສັນຍະລັກທີ່ວ່າ “ອີກດົນບານໃດ?” ເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງກົດວັນອາທິດ, ແລະທູດສະຫວັນໄດ້ຖາມບໍ່ແມ່ນວ່າກົດວັນອາທິດເກີດຂຶ້ນເມື່ອໃດ, ແຕ່ແມ່ນວ່າຈຸດສິ້ນສຸດຂອງການອັດສະຈັນທັງຫຼາຍນັ້ນເມື່ອໃດ. “ການອັດສະຈັນທັງຫຼາຍ” ສິ້ນສຸດລົງທີ່ກົດວັນອາທິດ, ດັ່ງນັ້ນ ການອັດສະຈັນທັງຫຼາຍທີ່ນຳໄປສູ່ກົດວັນອາທິດນັ້ນແມ່ນຫຍັງ? ຫຼືເພື່ອໃຫ້ເຈາະຈົງຍິ່ງຂຶ້ນ, “ການອັດສະຈັນທັງຫຼາຍ” ທີ່ຖືກສະແດງໃນນິມົດທີ່ຖືກປະທານຢູ່ຮີດເດເຄນ ແລະຖືກນຳສະເໜີໃນບົດທິສິບເຖິງສິບສອງນັ້ນແມ່ນຫຍັງ? ຖ້າເຮົາສາມາດກຳນົດໄດ້ວ່າ “ການອັດສະຈັນທັງຫຼາຍ” ແມ່ນຫຍັງ, ເຮົາອາດຈະພົບໄດ້ວ່າ “ການອັດສະຈັນທັງຫຼາຍ” ເລີ່ມຕົ້ນເມື່ອໃດ. ໃນດານເືອນ 10 ກາບຣີເືອນໄດ້ລະບຸຢ່າງຈະແຈ້ງໂດຍສະເພາະວ່າ ຈຸດປະສົງຂອງທ່ານໃນການມີປະຕິສຳພັນກັບດານເືອນໃນລະຫວ່າງນິມົດນັ້ນແມ່ນຫຍັງ.

ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມາເພື່ອໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໃຈວ່າ ສົງໃດຈະເກີດແກ່ຊົນຊາດຂອງທ່ານໃນວັນສຸດທ້າຍທັງຫຼາຍ; ເພາະນິມົດນັ້ນຍັງກ່ຽວເນື່ອງເຖິງອີກຫຼາຍອັນ. ດານເືອນ 10:14.

ກາບຣີເືອນໄດ້ມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ໃຜຜົນຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າ ສົງໃດຈະເກີດຂຶ້ນແກ່ພວກເຂົາໃນວັນສຸດທ້າຍ. ການສົມມຸດວ່າ ຄຳພະຍາກອນໃນດານເືອນບົດ 12 ນັ້ນ ຖືກເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງໂດຍພວກມົນເລີ້ລາທ໌, ແຕ່ນຳອີກການຍອມຮັບນັ້ນມາໃຊ້ເພື່ອປະຕິເສດການນຳໃຊ້ຂອງບົດນັ້ນຕໍ່ວັນສຸດທ້າຍ—ກໍ່ເທົ່າກັບເປັນການທຳລາຍຈຸດປະສົງທີ່ກາບຣີເືອນໄດ້ກ່າວໄວ້. ເມື່ອກາບຣີເືອນເລີ່ມບັນຍາຍຄຳພະຍາກອນໃນຂໍ້ 1 ຂອງບົດ 11

ຕ່າງໆໄປຈົນເຖິງຂໍ້ 3 ຂອງບົດ 12, ປະຫວັດສາດທຶນກຳສະແດງນັ້ນ ແມ່ນລາຍລະອຽດຄຳພະຍາກອນພາຍນອກ ກ່ຽວກັບວ່າ ມັງກອນ, ສັດຮ້າຍ ແລະ ຜູ້ພະຍາກອນປອມ ນຳໂລກໄປສູ່ອາມາເກດດອນແນວໃດ.

ມີຂໍ້ຄວາມບາງຕອນຢູ່ໃນບົດນັ້ນທີ່ພັນລະນາການທີ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຂົ່ມເຫັງ, ແຕ່ປະຫວັດສາດຂອງບົດ 11 ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ ແມ່ນການເປີດເຜີຍພາຍນອກ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ບົດ 10 ແລະ ບົດ 12 ເປັນອາລະພາ ແລະ ໂອເມກາ ຢູ່ພາຍໃນນິມົດສຸດທ້າຍຂອງດານເຮອນ, ເພາະວ່າ ບໍ່ແມ່ນບົດ 11, ທັງສອງບົດນັ້ນພັນລະນາຂ່າວສານພາຍໃນທີ່ບົ່ງຊີ້ເຖິງການປະທັບຕາຂອງຜູ້ໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນ.

ບົດກາງນັ້ນແມ່ນການກະບົດຂອງມະນຸດຊາດ ດັ່ງທີ່ຖືກກຳສະແດງໂດຍກະສັດແຫ່ງເທີດເໜືອ, ຄືພະສັນຕະປາປາແຫ່ງໂຮມ, ແລະ ອາລະພາບົດ 10 ພ້ອມກັບ ໂອເມກາບົດ 12 ບົ່ງຊີ້ປະສົບການພາຍໃນຂອງຜູ້ໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນໃນວັນສຸດທ້າຍ.

ທັງສາມບົດນຳໄປສູ່ການສົນສຸດແຫ່ງເວລາແຫ່ງພຣະຄຸນ; ອາລະພາບົດເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄວາມຢາກເຫງພຣະເຈົ້າ ອັນເປັນສິ່ງທີ່ແຍກຜູ້ນະມັດສະການອອກເປັນສອງຈຳພວກ, ແລະ ໃນຕອນທ້າຍຂອງບົດ ດານເຮອນໄດ້ຮັບການເພີ່ມພູນພະລັງອຳນາດເປັນສອງເທົ່າ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບົ່ງຊີ້ເຖິງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ໜຶ່ງ ແລະ ອົງທີສອງ. ບົດ 12 ແມ່ນບົດໂອເມກາ ແລະ ມັນບົ່ງຊີ້ຂ່າວສານແຫ່ງການພິພາກສາຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ.

ບົດທີສິບເອັດໄດ້ບັນຍາຍເຖິງການກະບົດຂອງມະນຸດຊາດ ນັບແຕ່ການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມຈົນເຖິງການສົນສຸດແຫ່ງເວລາແຫ່ງການທົດລອງ, ຊຶ່ງຕາມທີ່ຊິດເຕຣ໌ ໄວທ໌ ກ່າວໄວ້ນັ້ນ ເປັນພາບປະກອບຂອງການສົນສຸດແຫ່ງເວລາແຫ່ງການທົດລອງໃນຕອນປາຍຂອງໂລກ. ດານເຮອນ ບົດ 11 ເລີ່ມຕົ້ນທີ່ການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມ, ເພາະວ່າດານເຮອນເປັນຜູ້ໜຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກນຳໄປບາບໂລນໃນການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມສາມຄັ້ງ ອັນເປັນແບບຢ່າງວ່ອງໜ້າຂອງການທຳລາຍເມືອງດຽວກັນນັ້ນໃນປີຄ.ສ. 70, ແລະຈາກນັ້ນອີກຄັ້ງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ດັ່ງທີ່ໂລກເປັນຕົວແທນ.

ການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມຕາມຕົວອັກສອນສອງຄັ້ງ ທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນວັນດຽວກັນຂອງປີ ໂດຍຫ່າງກັນຫົກຮ້ອຍຫົກສິບຫ້າປີ.

ການທຳລາຍທັງສອງຄັ້ງນັ້ນເກີດແກ່ເມືອງທີ່ພົບພັນທະສັນຍາຄວນຈະຕັ້ງຢູ່ ຊື່ໄລມັລັກສະນະຝ່າຍຄຳພະຍາກອນແບບດຽວກັນ ແລະເປັນຕົວແທນແຫ່ງການທຳລາຍຄັ້ງທຳອິດຂອງເມືອງທີ່ພຣະຊົງສະຖິດຢູ່ ຫຼືຄວນຈະສະຖິດຢູ່ ເມື່ອຊິດສະເຕີ ໄວທ໌ ນຳໃຊ້ການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມເປັນສັນລັກຂອງການທຳລາຍໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ນາງກຳລັງໃຫ້ຄຳອະທິບາຍຕໍ່ຄຳເທດສະໜາຂອງພຣະຄຣິດວ່າດ້ວຍການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມ.

ຊື່ໄລ, ການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມພາຍໃຕ້ແບບກາດເນັດຊາ ແລະ ຕີໂຕ ເປັນພະຍານສາມປະການຂອງວັນສຸດທ້າຍ ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍການທຳລາຍນະຄອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຊື່ໄລແມ່ນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ຊຶ່ງສອນໃຫ້ຢ້າກເຫງພຣະເຈົ້າ, ສົ່ງທິເອລິບໄດກະທຳ, ແລະ ຖວາຍພຣະສົລິແກ່ພຣະອົງ, ສົ່ງທິເອລິບໄດກະທຳ, ເພາະວ່າເວລາແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ.

ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງແມ່ນບ່ອນທີ່ພົວກເຮົາພົບການຊ້ຳສອງ ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍແບບກາດເນັດຊາ ແລະ ຕີໂຕ. ການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມຄັ້ງທີສາມໃນວັນສຸດທ້າຍ ເກີດຂຶ້ນໃນຕອນສົນສຸດແຫ່ງເວລາແຫ່ງການທົດລອງ, ຊຶ່ງເປັນການສົນສຸດແຫ່ງການພິພາກສາ.

ບົດທີສິບເອັດແມ່ນປະຫວັດສາດພາຍນອກຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນສາມອົງ. ມັນຖືກປະກົບຢູ່ລະຫວ່າງນິມົດເລື່ອງການແຍກອອກໃນບົດທີສິບ ແລະການສຳຜັດສາມຄັ້ງທີ່ປະທານກຳລັງ ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນວັນທີ່ຊາວສອງຂອງນິມົດຂອງດານເຮອນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າບົດທີສິບສອງກໍຈະເປັນເລື່ອງພາຍໃນ ຂອງສົງຄົມຈະບັງເກີດແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວາລະສຸດທ້າຍ. ມັນຍັງໝາຍຄວາມອີກວ່າ

ແສງສະຫວ່າງພາຍໃນບົດທຣີບີສອງນັ້ນສະຫວ່າງຈຳພັກວ່າແສງສະຫວ່າງໃນບົດທຣີບີຢູ່ຊາວສອງເທົ່າ.

ໃນນິມິດແຫ່ງອຸໄລ, ພຣະຄຣິດກໍຖືກຖາມເຊັ່ນກັນວ່າ "ດົນບານໃດ?"

ສິບສອງຂັກອັນໜ້າໜຶ່ງໄປສູ່ຄຳຖາມໃນຂໍ້ທຣີບີສາມ ໄດ້ຊັບອກປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນພາຍນອກ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນລາຍລະອຽດສຳຄັນກ່ຽວກັບບັນດາອຳນາດໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີ.

ສິບສອງຂັກນີ້ເປັນພຽງການທວນຊ້ຳແລະຂະຫຍາຍຕໍ່ປະຫວັດສາດທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໄວ້ໃນບົດທຣີບີຈັດ.

ປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນທີ່ຖືກນຳສະເໜີໃນຂໍ້ເຫຼົ່ານັ້ນ ຖືກທວນຊ້ຳແລະຂະຫຍາຍອອກອີກໃນບົດທຣີບີເອັດ

ໂດຍເລີ່ມຕົ້ນໃນຍຸກຂອງຊາວມິດຍແລະເປີເຊຍ. ເຄິ່ງຫຼັງຂອງບົດທຣີບີເປດ ແລະບົດທຣີບີກ້າທັງໝົດ

ແມ່ນການເປັນຕົວແທນເຖິງປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ໂດຍຜູ້ພະຍາກອນດານເຮືອນ.

ນິມິດແຫ່ງປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນທີ່ພົບໃນນິມິດແຫ່ງແມ່ນ້ຳອຸໄລສາມບົດນັ້ນ

ຄຽງຄູ່ກັບການເປັນຕົວແທນເຖິງປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າໃນບັນດາບົດເຫຼົ່ານັ້ນ

ໂດຍການປະສານສຳພັນຂອງດານເຮືອນກັບກາບຣີເຮືອນ

ແມ່ນອັນພາເຖິງໂອເມກາຂອງບົດທຣີບີເຖິງບົດທຣີບີສອງ.

ເນື່ອງຈາກວ່າ Hiddekel ເປັນໂອເມກາ ແລະ Ulai ເປັນອາລຟາ,

ອຳນາດທີ່ຖືກແທນໂດຍແສງສະຫວ່າງທີ່ຖືກເປີດຜະນຶກໃນບົດທຣີບີສອງ ເມື່ອເວລາແຫ່ງປາຍສຸດມາເຖິງ,

ມີຄວາມສະຫວ່າງຫຼາຍກວ່ານິມິດທີ່ເປັນເສົ້າຫຼັກກາງ ແລະຮາກຖານຂອງ Adventism ເຖິງຊາວສອງເທົ່າ.

ເມື່ອເປັນດັ່ງນີ້, ແສງສະຫວ່າງໃນນິມິດສຸດທ້າຍຂອງດານເຮືອນ

ຈຶ່ງຖືກຊັບອກໂດຍກົງວ່າເປັນແສງສະຫວ່າງທີ່ກ່ຽວພັນກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນທ້າຍຫຼັງ.

ເມື່ອທູດສະຫວັນຖາມຊາຍຜູ້ນັ່ງຫົມປ່ານວ່າ, "ອີກດົນບານໃດ?" ຈົນກວ່າຈະເຖິງຈຸດຈົບຂອງສົງຄັດສະຈັນເຫຼົ່ານີ້,

ສົງຄັດສະຈັນເຫຼົ່ານັ້ນຄືຜູ້ທີ່ສ້າງປະກາຍດັງດວງດາວຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ ດັ່ງທີ່ປະຫວັດສັນຍາຂອງ Abram

ສະທ້ອນສຽງແຫ່ງພຣະບັນຊາໃຫ້ Abram ເຖິງເບື້ອງດວງດາວ. ສົງຄັດສະຈັນໃນດານເຮືອນບົດທຣີບີສອງ

ແມ່ນການປ່ຽນສະພາບມະນຸດໃຫ້ກ້າຍເປັນທຸກໝາຍຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສິບສິບສິບ.

ໃນຈຸດກ່ອນໜ້ານີ້ພວກເຮົາໄດ້ຊັບອກວ່າ ຂໍ້ທຣີບີເອັດໃນດານເຮືອນບົດ 12

ໄດ້ລະບຸໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໜຶ່ງ ຊຶ່ງປະກອບມີສອງໄລຍະ ໂດຍໄລຍະທຳອິດໃນນັ້ນແມ່ນສາມສິບປີ.

ເພື່ອຈະເນັ້ນຂໍ້ທຣີບີເອັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ໄປຫາຂໍ້ທຣີບີຈັດ;

ເພື່ອສະແດງການຊົງມີສ່ວນຮ່ວມໂດຍກົງຂອງພຣະຄຣິດກັບການອັດສະຈັນທັງຫຼາຍ

ທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳທ່າມກາງປະຊາກອນຂອງພຣະອົງໃນວັນສຸດທ້າຍ.

ເມື່ອກັບຄືນສູ່ຂໍ້ທຣີບີເອັດ ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາຈະເຕືອນທ່ານວ່າ ບົດທຣີບີສອງນັ້ນ

ກາເບຣຍນໄດ້ເອີ້ນໂດຍກົງວ່າເປັນ "ວັນເວລາສຸດທ້າຍ." ໃນສະໄໝຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສິບສິບສິບ,

ໃນວັນເວລາທີ່ພວກເຂົາຖືກປະທັບຕາ ແລະເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າ; ຕາມໜັງສືດານເຮືອນ

ຈະມີຂ່າວສານໜຶ່ງທີ່ຖືກເປີດອອກຈາກການຜະນຶກໄວ້ ແລະຈະຂະຫຍາຍຕົວຂຶ້ນເປັນສຽງຮ້ອງອັນດັງກ້ອງ.

ຂ່າວສານນັ້ນຖືກນຳສະເໜີໃນບົດທຣີບີສອງໂດຍຊ່ວງເວລາຄຳພະຍາກອນສາມຊ່ວງທີ່ຕາກຕ່າງກັນ

ຊຶ່ງໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ແລ້ວໂດຍພວກມືນເລີເຮດ

ແລະຕ່ຳຈາກນັ້ນກໍໄດ້ຮັບການຮັບຮອງໂດຍພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.

ຊ່ວງທັງສາມນັ້ນບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງເວລາ ເພາະທູດສະຫວັນອົງດຽວກັນນັ້ນ

ຜູ້ທີ່ໄດ້ຊຸສອງມືຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນໃນບົດທຣີບີສອງ ໄດ້ຊົມຂ້າງໜຶ່ງຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນໃນພຣະນິມິດບົດທຣີບີ

ແລະໄດ້ສຳບານວ່າຈະບໍ່ມີເວລາອີກຕໍ່ໄປ. ຄຳປະກາດນັ້ນໃນປີ 1844 ໝາຍຄວາມວ່າ

ຊ່ວງເວລາຄຳພະຍາກອນສາມຊ່ວງໃນດານເຮືອນ ບົດທຣີບີສອງ ເປັນຊ່ວງເຊິ່ງເປັນສັນຍະລັກ

ແລະບໍ່ໄດ້ມຸ່ງໝາຍໃຫ້ແທນເວລາຕາມຕົວອັກສອນ.

ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນເຊິ່ງເປັນສັນຍະລັກຕອນກາງໃນດານເືອນບົດ 12
ເປັນໄລຍະສອງຊົນທິເລີມຕົ້ນດ້ວຍສາມສົບປີໃນບົດດຽວກັນນັ້ນທີ່ມີການລຸກຂຶ້ນຂອງມຸຊາເອນ,
ແລ້ວທ່ານກໍຮູ້ວ່າໄລຍະສອງຊົນທິເລີມຕົ້ນດ້ວຍສາມສົບປີນັ້ນ
ເປັນການສຳເລັດຢ່າງສົມບູນຂອງຄຳພະຍາກອນອັນຟາຂອງອັບຮາມ. ໂອເມກາຂອງຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາ
ຊົງເລີມຕົ້ນປະຫວັດສາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາໃນແງ່ຂອງຊົນຊາດທິຖືກເລືອກ,
ບັນລຸການສຳເລັດຢ່າງສົມບູນຂອງມັນໃນບົດດຽວກັນນັ້ນ ຊົງເປັນຈຸດສູງສຸດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງດານເືອນກ່ຽວ
ກັບສິ່ງທີ່ຈະບັງເກີດແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍ.

ໃນເວລາແຫ່ງບັນຍາຍ, ພຣະຄຳພິດານເືອນຖືກເປີດຜະນຶກ ແລະ
ແສງສະຫວ່າງທິເກດຂຶ້ນນັ້ນໄດ້ປະທັບຕາປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນເວລາແຫ່ງບັນຍາຍ,
ພຣະຄຳພິດານເືອນຖືກເປີດຜະນຶກ ແລະ ແສງສະຫວ່າງທິເກດຂຶ້ນນັ້ນຖືກສະແດງໂດຍໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາ
ກອນສາມຊ່ວງພາຍໃນບົດສຸດທ້າຍຂອງດານເືອນ.
ບົດນັ້ນເປັນໂອເມກາຂອງສາມບົດທີ່ປະກອບເປັນນິມິດຮີດເດເກນ, ແລະ ນິມິດຮີດເດເກນເປັນໂອເມກາຂອງສາ
ມບົດທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງອັນຟາແຫ່ງນິມິດແມ່ນ້ຳທັງຫຼາຍຂອງດານເືອນ.
ແມ່ນ້ຳທັງຫຼາຍທິເລີມຕົ້ນໃນເອເດນ ໃນທີ່ສຸດໄດ້ມາເຖິງດານເືອນ, ແລ້ວພຣະວາຈາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະ
ເຈົ້າໄດ້ນຳພວກມັນໄປສູ່ຂະບວນການມືນເລື່ອກຂອງທູດສະຫວັນອົງທີໜຶ່ງ ແລະ ອົງທີສອງ,
ຊົງເປັນຂະບວນການອັນຟາຂອງສອງຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນສາມອົງ. 1290
ປີໃນຂັ້ນຕົ້ນເອັດເປັນໂອເມກາຂອງຄຳພະຍາກອນ 430 ປີຂອງອັບຮາມ ແລະ ໂປໂລ.

ກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະດຳເນີນຕໍ່ໄປໃນດານເືອນບົດ 12
ແລະຄວາມເຊື່ອມໂຍງຂອງມັນກັບຄຳພະຍາກອນຂອງອັບຮາມ, ເປັນການດີທີ່ຈະລະນຶກເຖິງວ່າໂປໂລແມ່ນໃຜ.
ໂປໂລບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນອັກຄະສາວົກແກ່ຄົນຕ່າງຊາດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ທີ່ສຳຄັນພໍກັນນັ້ນ
ທ່ານໄດ້ນຳສະເໜີຂ່າວສານຂອງທ່ານຜ່ານພຣະວັດຈະນະພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ທີ່ສຳຄັນຍັງກວ່ານັ້ນອີກ, ຄື
ໂປໂລເປັນຜູ້ພະຍາກອນແຫ່ງການແບ່ງຍຸກ. ຜູ້ພະຍາກອນແຫ່ງການແບ່ງຍຸກ
ແມ່ນຜູ້ພະຍາກອນທີ່ຖືກຍົກຂຶ້ນເພື່ອນຳພາປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈາກຍຸກໜຶ່ງໄປສູ່ອີກຍຸກໜຶ່ງ ດັ່ງເຊັ່ນ
ໄມເຊ, ຈາກການນະມັດສະການທີ່ແທ້ແບບຊາໄປສູ່ການນະມັດສະການໃນພະວິຫານ; ໂຢຮັນຜູ້ໃຫ້ບັບຕີສະມາ;
ຈາກພະວິຫານຜ່າຍໂລກໄປສູ່ພຣະວິຫານໃນສະຫວັນ. ໂປໂລໄດ້ບັນທຶກຂໍ້ມູນ ແລະ
ກົດເກນກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ຈາກສົງຄາມຕົວອັກສອນໄປສູ່ສົງຜ່າຍວິນຍານ
ຫຼາຍກວ່າຜູ້ຮຽນພຣະຄຳພິດານອື່ນໆທັງໝົດລວມກັນຢ່າງຫ່າງໄກ!
ທ່ານຖືກຍົກຂຶ້ນເພື່ອອະທິບາຍການປ່ຽນຜ່ານຈາກສົງຄາມຕົວອັກສອນໄປສູ່ສົງຜ່າຍວິນຍານ
ໃນບໍລິບົດຂອງປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໂປໂລແມ່ນຫວ່າງໂຍງທິເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງພຣະສັນຍາແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງຊົນຊາດທິພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກຂອງອັ
ບຮາຮາມ
ໃນເວລາທີ່ຊົນຊາດທິຖືກເລືອກນັ້ນໄດ້ປ່ຽນຜ່ານຈາກຄວາມເປັນຕົວອັກສອນໄປສູ່ຄວາມເປັນຜ່າຍວິນຍານ.
ຖ້າທ່ານຍັງບໍ່ຕັ້ງໝັ້ນໃນບົດບາດວ່າໂປໂລແມ່ນໃຜໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາ,
ທ່ານອາດຈະບໍ່ເຫັນວ່າມັນເໝາະສົມຢ່າງສູງສົງໂດຍພຣະເຈົ້າພຽງໃດ
ທີ່ຄຳພະຍາກອນເທື່ອທຳອິດກ່ຽວກັບຊົນຊາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄຳພະຍາກອນເວລາສອງຊົນ
ຊົງເລີມຕົ້ນດ້ວຍໄລຍະເວລາ 30 ປີ. ຄຳພະຍາກອນໜຶ່ງຖືກວາງໄວ້ໂດຍບິດາແຫ່ງຊົນຊາດທິຖືກເລືອກ,
ແລະເມື່ອພວກເຂົາປ່ຽນຜ່ານໄປເປັນຊົນຊາດທິຖືກເລືອກຜ່າຍວິນຍານ
ຜູ້ພະຍາກອນຜ່າຍການແບ່ງຍຸກສະໄໝຄົນໜຶ່ງໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນມາເພື່ອຊີ້ບອກແລະອະທິບາຍການປ່ຽນຜ່ານນັ້ນ
ແລະຍັງເພື່ອຮັບຮອງຄຳພະຍາກອນເວລາຂອງອັບຮາມດ້ວຍພະຍານຄົນທີສອງຈາກພຣະຄຳພີໃໝ່
ທີ່ສອດຄ່ອງກັບພະຍານຄົນທຳອິດຈາກພຣະຄຳພີເດີມ. ອັບຮາມໃນຕອນເລີມຕົ້ນ ແລ້ວໂປໂລໃນຕອນທ້າຍ

ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງ 1290 ໃນວາລະສຸດທ້າຍ.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

“ນິມິດຂອງລາການຢ້ານກົວກັບໂຢຊວຍ ແລະ ທູດສະຫວັນ ມີການນຳໃຊ້ຢ່າງເປັນເລີ່ມຕົ້ນຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ປະສົບການຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນສາກສຸດທ້າຍຂອງວັນແຫ່ງການລົບລ້າງທຶນອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ໃນເວລານັ້ນ ຄຣິສຕະຈັກທິເຫຼືອຢູ່ຈະຖືກນຳເຂົ້າສູ່ການທົດລອງ ແລະ ຄວາມທຸກລຳບາກຢ່າງໃຫຍ່. ບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ ຈະຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງມັງກອນ ແລະ ພົນບໍລິວານຂອງມັນ. ລາການນັບໄລກວ່າເປັນໄພພິບັດຂອງມັນ; ມັນໄດ້ຄອບງຳແມ່ນແຕ່ຄຣິສຕຽນຈຳນວນຫຼາຍທີ່ປະກາດຕົນວ່າເຊື່ອ. ແຕ່ນີ້ແມ່ນກຸ່ມນ້ອຍໜຶ່ງທີ່ກຳລັງຕໍ່ຕ້ານອຳນາດສູງສຸດຂອງມັນ. ຖ້າມັນສາມາດລົບລ້າງພວກເຂົາອອກຈາກໂລກໄດ້, ໄຊຊະນະຂອງມັນຈະສົມບູນ. ດັ່ງທີ່ມັນໄດ້ຊັກນຳບັນດາປະຊາຊາດນອກສາສະໜາໃຫ້ທຳລາຍອິສະຣາເອນ, ດັ່ງນັ້ນໃນອະນາຄົດອັນໃກ້ນີ້ ມັນຈະປຸກລະດົມອຳນາດຊົ່ວຮ້າຍຂອງໂລກໃຫ້ທຳລາຍປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຈະຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຍອມເຊື່ອຝັງຂັກກັບບົດຂອງມະນຸດ ອັນເປັນການຜ່າຜົນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.”

“ບັນດາຜູ້ທີ່ສັດຊື່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ຈະຖືກຂົ່ມຂູ່ ຖືກປະນາມ, ແລະຖືກຫ້າມບາມ. ພວກເຂົາຈະຖືກ ‘ມອບທັງໂດຍພູແມ່, ແລະພື້ນືອງ, ແລະຍາດພື້ນືອງ, ແລະມົດສະຫາຍ,’ ແມ່ນແຕ່ເຖິງຄວາມຕາຍ. Luke 21:16. ຄວາມຫວັງພຽງຢ່າງດຽວຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນພຣະກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າ; ການປ້ອງກັນພຽງຢ່າງດຽວຂອງພວກເຂົາຄືການອະທິຖານ. ດັ່ງທີ່ Joshua ໄດ້ອ້ອນວອນຢູ່ຕໍ່ໜ້າທູດສະຫວັນນັ້ນ, ຄຣິສຕະຈັກທິເຫຼືອຢູ່ກໍຈະອ້ອນວອນຂໍການອະໄພ ແລະການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ ໂດຍທາງພຣະເຢຊູ ພຣະຜູ້ຊົງເປັນຜູ້ທູນຂໍແທນພວກເຂົາ, ດ້ວຍໃຈທີ່ແຕກສະລາຍ ແລະຄວາມເຊື່ອອັນບໍ່ຫວັ່ນຫວາຍ. ພວກເຂົາຮູ້ຊັດເກັມທີ່ເຖິງຄວາມບາບໜາຂອງຊີວິດຕົນເອງ, ພວກເຂົາເຫັນຄວາມອ່ອນແອ ແລະຄວາມບໍ່ສົມຄວນຂອງຕົນ; ແລະພວກເຂົາພ້ອມທີ່ຈະສືບຕໍ່.”

ຜູ້ລ້ວງຢືນຢູ່ຂ້າງເພື່ອກ່າວໂທດພວກເຂົາ ເໝືອນດັ່ງທີ່ເຂົາເຄີຍຢືນຢູ່ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານໂຢຊວຍ. ເຂົາຊີ້ໄປທີ່ເຄື່ອງໂງ່ອັນໃສ່ໂຄກຂອງພວກເຂົາ ແລະລັກສະນະນິ້ຍອັນບົກພ່ອງຂອງພວກເຂົາ. ເຂົານຳສະເໜີຄວາມອ່ອນແອແລະຄວາມໂງ່ເຂລາຂອງພວກເຂົາ, ບາບແຫ່ງຄວາມອະກະດັນຂອງພວກເຂົາ, ຄວາມບໍ່ຄ້າຍຄືພຣະຄຣິດຂອງພວກເຂົາ ຊຶ່ງໄດ້ນຳຄວາມອັບອາຍມາແກ່ພຣະຜູ້ຖືຂອງພວກເຂົາ. ເຂົາພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຫວາດກົວດ້ວຍຄວາມຄິດວ່າ ສະພາບຂອງພວກເຂົາໝົດຫວັງແລ້ວ, ວ່າຮອຍເປື້ອນແຫ່ງມົນທົນຂອງພວກເຂົາຈະບໍ່ອາດຖືກຊຳລະໃຫ້ສະອາດໄດ້ເລີຍ. ເຂົາຫວັງວ່າດ້ວຍວິທີນີ້ຈະທຳລາຍຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຍອມຈຳນົນຕໍ່ການລ້ວງຂອງເຂົາ ແລະຫັນໜ້າຈາກຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ລາການມີຄວາມຮູ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບບາບທັງຫຼາຍທີ່ມັນໄດ້ລ້ວງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ກະທຳ, ແລະມັນກ່າວຫາພວກເຂົາຢ່າງໜັກແນ່ນັ້ນ, ໂດຍປະກາດວ່າ ເນື່ອງຈາກບາບຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາໄດ້ສູນເສຍການຄຸ້ມຄອງຈາກສະຫວັນ, ແລະອ້າງວ່າມັນມີສິດທີ່ຈະທຳລາຍພວກເຂົາ. ມັນຕັດສິນວ່າພວກເຂົາສົມຄວນເທົ່າກັນກັບມັນເອງທີ່ຈະຖືກຕັດອອກຈາກຄວາມໂປດປານຂອງພຣະເຈົ້າ. “ພວກເຮົາແມ່ນບໍ່,” ມັນເວົ້າ, “ຄືປະຊາຊົນທີ່ຈະມາແທນບ່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນສະຫວັນ, ແລະແທນບ່ອນຂອງທູດສະຫວັນທີ່ໄດ້ຮັບມຸກກັບຂ້າພະເຈົ້າ? ພວກເຂົາອ້າງວ່າເຊື່ອຝັງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັກສາຂໍ້ບັນຍັດຂອງພຣະອົງໄວ້ແທ້ຫຼື? ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ຮັກຕົນເອງຫຼາຍກວ່າຮັກພຣະເຈົ້າດອກຫຼື?

ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ວາງຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນເອງເໝາະການຮັບໃຊ້ພຣະອົງດອກຫຼໍ່
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັກສາສິ່ງຂອງໂລກດອກຫຼໍ່? ຈົ່ງເບິ່ງບາບທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ປະທັບຮອຍໄວ້ໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.
ຈົ່ງເບິ່ງຄວາມເຫັນແກ່ຕົວຂອງພວກເຂົາ, ຄວາມອາຄາດພະຍາບາດຂອງພວກເຂົາ,
ຄວາມກຽດຊັງຊົງພວກເຂົາມີຕົກນັ້ນແລະກັນ.
ພຣະເຈົ້າຈະຂັບໄລ່ຂ້າພະເຈົ້າແລະທູດຂອງຂ້າພະເຈົ້າອອກຈາກພຣະພັກຂອງພຣະອົງ,
ແຕ່ກໍຍັງຈະປະທານບຳເນີດແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ມີຄວາມຜິດໃນບາບດຽວກັນນັ້ນຢ່າງນັ້ນຫຼໍ່? ໂອ້ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ໃນຄວາມຍຸດຕິທຳ ພຣະອົງຈະກະທຳເຊັ່ນນີ້ໄດ້.
ຄວາມຍຸດຕິທຳຮ້ອງຂໍໃຫ້ມີການປະກາດຄຳພິພາກສາຕໍ່ພວກເຂົາ."

"ແຕ່ວ່າ ໃນຂະນະທີ່ບັນດາຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດໄດ້ຮັດບາບ,
ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຍ້ອມມອບຕົນເອງໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງບັນດາອຳນາດແຫ່ງຊາຕານ.
ພວກເຂົາໄດ້ກັບໃຈຈາກບາບຂອງຕົນ
ແລະໄດ້ສະແຫວງຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕົນແລະຄວາມສຳນຶກຜິດຢ່າງເລິກຊົງ,
ແລະພຣະຜູ້ຊົງເປັນຜູ້ທະນາຍຄວາມຜ່າຍສະຫວັນກໍຊົງອ້ອນວອນແທນພວກເຂົາ.
ພຣະອົງຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກລ່ວງເກີນທຸກໆໂດຍຄວາມອະກະຕິນັ້ນຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຊົງຮູ້ບາບຂອງພວກເຂົາ
ແລະຮູ້ການກັບໃຈຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ, ຊົງປະກາດວ່າ: 'ຂໍໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຫ້າມບາບເຈົ້າ, ໂອ
ຊາຕານ. ເຮົາໄດ້ສະຫຼະຊີວິດຂອງເຮົາເພື່ອວິນຍານເຫຼົ່ານີ້. ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຈາລຶກໄວ້ເທິງຝາມືຂອງເຮົາ.
ພວກເຂົາອາດມີຄວາມບົກຜ່ອງໃນນິສິຍ; ພວກເຂົາອາດລົ້ມເຫຼວໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງຕົນ;
ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ກັບໃຈ, ແລະເຮົາໄດ້ໃຫ້ອະໄພແກ່ພວກເຂົາ ແລະຮັບເອົາພວກເຂົາແລ້ວ.'"

"ການໂຈມຕີຂອງຊາຕານນັ້ນຮຸນແຮງ, ການຫລອກລວງຂອງມັນນັ້ນແຍບຄາຍ;
ແຕ່ພຣະເນດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຜົາຢູ່ເໝາະປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.
ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຂອງເຂົາທັງຫຼາຍນັ້ນໃຫຍ່ຫລວງ,
ແປວໄພໃນແຕ່ຫລອມເບິ່ງຄືວ່າກຳລັງຈະເຜົາຜານພວກເຂົາໃຫ້ຖືກກຳຈັດໄປ;
ແຕ່ພຣະເຢຊູຈະຊົງນຳພວກເຂົາອອກມາດັ່ງຄຳທີ່ໄດ້ຖືກພິສູດໃນໄຟ.
ຄວາມເປັນຜ່າຍໂລກຂອງເຂົາທັງຫຼາຍຈະຖືກກຳຈັດອອກ,
ເພື່ອວ່າພາບລັກຂອງພຣະຄຣິດຈະໄດ້ຖືກສະແດງອອກຢ່າງສົມບູນຜ່ານພວກເຂົາ."

"ໃນບາງເວລາ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອາດເບິ່ງເໝາະວ່າໄດ້ລົ້ມໄພອັນຕະລາຍຂອງຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະອົງ
ແລະຄວາມບາດເຈັບທີ່ສັດຕູຂອງນາງໄດ້ກະທຳແກ່ນາງ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລົ້ມ. ໃນໂລກນີ້
ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ລຳຄຳຕໍ່ພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າ ເໝາະຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະອົງ.
ບໍ່ແມ່ນນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະອົງທີ່ຈະໃຫ້ນະໂຍບາຍຜ່າຍໂລກມາເຮັດໃຫ້ບັນທຶກຂອງນາງເສື່ອມເສຍ.
ພຣະອົງບໍ່ປະຖົມປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ຖືກເອົາຊະນະໂດຍການລ່ວງຂອງຊາຕານ.
ພຣະອົງຈະລົງໂທດຜູ້ທີ່ບິດເບືອນພຣະອົງໃຫ້ຜິດໄປ,
ແຕ່ພຣະອົງຈະຊົງພຣະກະລຸນາແກ່ທຸກຄົນທີ່ກັບໃຈຢ່າງຈິງໃຈ.
ແກ່ຜູ້ທີ່ທຸນຂໍພຣະອົງເພື່ອກຳລັງສຳລັບການພັດທະນາອຸປະນິສັຍແຫ່ງຄຣິສຕຽນ
ພຣະອົງຈະປະທານຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອທັງປວງທີ່ຈຳເປັນ."

"ໃນເວລາແຫ່ງອະວະສານ ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖອນຫາຍໃຈແລະຮ້ອງໂຫ້ເນື່ອງດ້ວຍຄວາມໜ້າຊັງຊັງ
ທີ່ໄດ້ກະທຳຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ. ດ້ວຍນ້ຳຕາ ພວກເຂົາຈະເຕືອນຄົນອະທຳເຖິງອັນຕະລາຍຂອງຕົນ
ໃນການຢຽບຢຳພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະດ້ວຍຄວາມເສົ້າໂສກທີ່ບໍ່ອາດບັນລະຍາຍໄດ້
ພວກເຂົາຈະຖ່ອມຕົນລົງຕໍ່ພຣະອົງດ້ວຍໃຈກັບໃຈ. ຄົນອະທຳຈະເຍາະເຍີ້ຍຄວາມເສົ້າໂສກຂອງພວກເຂົາ
ແລະເຍາະຫຍິບຄຳຮ້ອງເອີ້ນອັນເຄັ່ງຂັ້ນຂອງພວກເຂົາ.
ແຕ່ຄວາມທຸກລະທົມແລະຄວາມຖ່ອມຕົນຂອງປະຊາຊົນພຣະເຈົ້າ ເປັນຫຼັກຖານອັນປະຈັກແຈ້ງວ່າ
ພວກເຂົາກຳລັງໄດ້ຄົ້ນມາຊົງພະລັງແລະຄວາມສົ່ງຜ່າເຜີຍແຫ່ງອຸປະນິສັດ ທີ່ໄດ້ສ້າງເສຍໄປເນື່ອງຈາກບາບ.

ເພາະວ່າພວກເຂົາກຳລັງເຂົ້າມາໃກ້ພຣະຄຣິດຫຼາຍຂຶ້ນ,
ເພາະດວງຕາຂອງພວກເຂົາຈັບຈ້ອງຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ລໍຖ້າອັນສົມບູນຂອງພຣະອົງ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງມອງເຫັນຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງເຖິງຄວາມບາບອັນຮ້າຍແຮງເຫຼືອລົ້ນຂອງບາບ. ຄວາມອ່ອນສຸພາບ
ແລະຄວາມຖອມຕ່ຳ ແມ່ນເງື່ອນໄຂແຫ່ງຄວາມສຳເລັດແລະໄຊຊະນະ.
ມົງກຸດແຫ່ງລັດສະໝາກິດຕິຍົດກຳລັງຄອຍຜູ້ຫຼີກລ້ຽງຢູ່ເທບພຣະບາດຂອງໄມ້ກ້າງແຂນ."

"ບັນດາຜູ້ສັດຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ອະທິຖານຢ່າງພາກພຽນ ກໍ່ເໝືອນດັ່ງຖືກປົດລັອມໄວ້ກັບພຣະອົງ.
ພວກເຂົາເອງກໍ່ບໍ່ຮູ້ວ່າຕົນໄດ້ຮັບການຄຸ້ມກັນຢ່າງໜັ້ນຄົງພຽງໃດ. ຖືກຊາຕານຍຸດເຫຍື່ອໃຫ້ກະທຳ,
ບັນດາຜູ້ປົກຄອງແຫ່ງໂລກນີ້ກໍ່ລັງສະແຫວງຫາຈະທຳລາຍພວກເຂົາ;
ແຕ່ຖ້າດວງຕາຂອງບຸດຫຼານຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເປີດອອກ
ດັ່ງທິຕາຂອງຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເອລີຊາໄດ້ຖືກເປີດອອກທົ່ວທາງ,
ພວກເຂົາກໍ່ຈະເຫັນທຸດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ຮອບພວກເຂົາ
ແລະຍັບຍັງກອງທັບແຫ່ງຄວາມມົດໄວ້."

ເມື່ອປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຖອມຈິດວິນຍານຂອງຕົນລົງຕໍ່ພຣະອົງ
ໂດຍອ້ອນວອນຂໍຄວາມບໍ່ລໍຖ້າແຫ່ງໃຈ ພຣະບັນຊາກໍ່ຖືກປະທານວ່າ
'ຈົ່ງເອົາເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ເປື້ອນໂສກອອກໄປ' ແລະຖ້ອຍຄຳອັນໃຫ້ກຳລັງໃຈກໍ່ຖືກກ່າວຂຶ້ນວ່າ 'ເບື້ອງແມ່,
ເຮົາໄດ້ໃຫ້ຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງເຈົ້າຜ່ານພັນໄປຈາກເຈົ້າແລ້ວ ແລະເຮົາຈະນຸ່ງຫົ່ມເຈົ້າດ້ວຍເຄື່ອງນຸ່ງຊຸດໃໝ່.'
ເຊກາຣີຍາ 3:4. ເສື້ອຄຸ້ມອັນບໍ່ລໍຖ້າໄຮ້ມົນທົນແຫ່ງຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະຄຣິດຖືກສວມໃຫ້ແກ່ບຸດຫຼານ
ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ໄດ້ຜ່ານການທົດລອງ ການລ້ວງ ແລະຍັງຄົງຊື່ສັດ.
ຊົນທີ່ເຫຼືອຢູ່ອັນຖືກໂຊກໄພຈະຖືກສວມດ້ວຍອາພອນອັນຮຸ່ງໂລດ
ແລະຈະບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ແປດເປື້ອນອີກເລີຍໂດຍຄວາມເນົາເສຍແຫ່ງໂລກ.
ຊື່ຂອງພວກເຂົາຖືກຮັກສາໄວ້ໃນປຶ້ມແຫ່ງຊື່ວິດຂອງພຣະເມສານອ້ອຍ
ໄດ້ຖືກຈາລຶກໄວ້ທຳມາກາງບັນດາຜູ້ສັດຊື່ແຫ່ງທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ.
ພວກເຂົາໄດ້ຕ້ານທານອຸບາຍລ້ວງຂອງຜູ້ຫຼອກລວງ;
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຫັນເຫຈາກຄວາມຈິງຮັກພັກດີຂອງຕົນເພາະສຽງຄຳຮາມຂອງມັງກອນ.
ບັດນີ້ພວກເຂົາບອດໄພຢ່າງນິ້ວດອນຈາກກິນອຸບາຍຂອງຜູ້ລ້ວງ.
ບາບຂອງພວກເຂົາຖືກໂອນໄປຍັງຜູ້ກໍ່ກຳເນີດແຫ່ງບາບ. 'ມົງກຸດອັນງາມສົມ'
ຖືກສວມໄວ້ເທິງສີສະຂອງພວກເຂົາ.

ໃນຂະນະທີ່ຊາຕານໄດ້ຍຸດເຊຍໃຫ້ການກ່າວຫາຂອງມັນດຳເນີນໄປນັ້ນ, ບັນດາທຸດສະຫວັນອັນບໍ່ລໍຖ້າ,
ຊຶ່ງຕາມອາຍຸບໍ່ເຫັນ, ໄດ້ໄປມາຢູ່ເລື້ອຍໆ,
ວາງຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ເທິງຄົນທັງຫລາຍທີ່ຊື່ສັດ.
ຄົນເຫລົ່ານີ້ແຕ່ລະຄົນຢູ່ເທິງພູຊື່ໂອນກັບພຣະເມສານອ້ອຍ,
ມີພຣະນາມຂອງພຣະບິຕາຂຽນໄວ້ເທິງນ້ຳຜາກຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຮ້ອງເພງໃໝ່ຕໍ່ໜ້າພຣະທີ່ນັ້ນ,
ເປັນເພງນັ້ນທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮຽນຮູ້ໄດ້ ນອກຈາກຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນຄົນ
ຜູ້ຖືກໂຖ່ອອກມາຈາກແຜ່ນດິນໂລກ.
'ຄົນເຫລົ່ານີ້ແຕ່ລະຄົນຢູ່ເທິງຕາມພຣະເມສານອ້ອຍໄປທຸກບ່ອນທີ່ພຣະອົງສະເດັດໄປ.
ຄົນເຫລົ່ານີ້ຖືກໂຖ່ອອກຈາກທຳມາກາງມະນຸດ, ເປັນຜົນທຳອິດຖອດແດ່ພຣະເຈົ້າແລະແດ່ພຣະເມສານອ້ອຍ.
ແລະໃນບາກຂອງພວກເຂົາບໍ່ພົບການຫລອກລວງໃດໆເລີຍ:
ເພາະພວກເຂົາບາດສະຈາກຕຳໜິຕິໜ້າພຣະທີ່ນັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ.' ພຣະນິມິດ 14:4, 5.

"ບັດນີ້ໄດ້ມາເຖິງການສຳເລັດຢ່າງຄົບຖ້ວນແຫ່ງຖ້ອຍຄຳຂອງທຸດສະຫວັນວ່າ: 'ບັດນີ້ຈົ່ງຟັງເຖິດ ໃຍຊວຍ
ປະໂລຫິດໃຫຍ່, ເຈົ້າ ແລະພວກສະຫາຍຂອງເຈົ້າຜູ້ນຸ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ:
ເພາະພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ເປັນທີ່ພິສູດອັດສະຈັນ: ເພາະເບື້ອງແມ່, ເຮົາຈະນຳຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ ຄົ້ນຄົ້ນອອກ

ອອກມາ.' ເຊກຣີຍາ 3:8. ພຣະຄຣິດຖືກເປີດເຜີຍເປັນພຣະຜູ້ຖື
ແລະພຣະຜູ້ຊ່ວຍກູ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ. ບັດນີ້ເທົ່າຈົງ ຄົນທີ່ເຫຼືອຢູ່ນັ້ນເປັນ 'ຄົນທີ່ເປັນທີ່ໂສກອັດສະຈັນ,'
ເມື່ອນ້ຳຕາ ແລະຄວາມຖອມລົງແຫ່ງການຈາລຶກຂອງພວກເຂົາ ຖືກແທນທີ່ດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມ
ແລະກຽດສັກ ໃນພຣະສະຖານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະເມສານອ້ຍ. 'ໃນວັນນັ້ນ
ກຼັງອອກຂອງພຣະຢາວະຖາມສະຫງ່າ ແລະມີສະຫງ່າລາສີ, ແລະຜົນແຫ່ງແຜ່ນດິນຈະດຶດ ແລະງົດງາມ
ສຳລັບພວກທີ່ລອດພົ້ນແຫ່ງອິສະຣາເອນ. ແລະຈະເກີດຂຶ້ນວ່າ ຜູ້ທີ່ເຫຼືອຢູ່ໃນຊຸໂອນ
ແລະຜູ້ທີ່ຍັງຄົງຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມ ຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ບໍລິສຸດ,
ຄືທຸກຄົນທີ່ຖືກຂຽນໄວ້ໃນໝູ່ຄົນເປັນໃນເຢຣູຊາເລັມ.' ເອຊາຍາ 4:2, 3." ຜູ້ພະຍາກອນ ແລະກະສັດ
587–592.